

SIR GAWAIN VE YEŞİL ŞÖVALYE

Çeviren:
Ayşe Cebesoy

Cumhuriyet

DÜNYA KLASİKLERİ DİZİSİ: 121

SIR GAWAIN VE
YEŞİL ŞÖVALYE

Bu kitabın hazırlanmasında MEB İngiliz Klasikleri dizisinde yayınlanan birinci baskısı temel alınmış ve çeviri dili günümüz Türkçesine uyarlanmıştır.

Yayına hazırlayan : Egemen Berköz
Dizgi: Yeni Gün Haber Ajansı Basın ve Yayıncılık A.Ş.
Baskı: Çağdaş Matbaacılık Yayıncılık Ltd. Şti.
Ekim 2000

SIR GAWAIN VE
YEŞİL ŞÖVALYE

(Sir Gawain and the Green Knight)

Çeviren: Ayşe Cebesoy

Hümanizma ruhunu anlama ve duymada ilk aşama, İnsan varlığının en somut anlatımı olan sanat yapıtlarının benimsenmesidir. Sanat dalları içinde edebiyat, bu anlatımın düşünce öğeleri en zengin olanıdır. Bunun içindir ki bir ulusun, diğer ulusların edebiyatlarını kendi dilinde, daha doğrusu kendi düşüncesinde yinelemesi; zekâ ve anlama gücünü o yapıtlar oranında artırması, canlandırması ve yeniden yaratması demektir, işte çeviri etkinliğini, biz, bu bakımdan önemli ve uygarlık davamız için etkili saymaktayız. Zekâsının her yüzünü bu türlü yapıtların her türlüüne döndürebilmiş uluslarda düşüncenin en silinmez aracı olan yazı ve onun mimarisi demek olan edebiyatın, bütün kitlenin ruhuna kadar işleyen ve sinen bir etkisi vardır. Bu etkinin birey ve toplum üzerinde aynı olması, zamanda ve mekânda bütün sınırları delip aşacak bir sağlamlık ve yaygınlığı gösterir. Hangi ulusun kitaplığı bu yönde zenginse o ulus, uygarlık dünyasında daha yüksek bir düşünce düzeyinde demektir. Bu bakımdan çeviri etkinliğini sistemli ve dikkatli bir biçimde yönetmek, onun genişlemesine, ilerlemesine hizmet etmektir. Bu yolda bilgi ve emeklerini esirgemeyen Türk aydınlarına şükran duyuyorum. Onların çabalarıyla beş yıl içinde, hiç değilse, devlet eliyle yüz ciltlik, özel girişimlerin çabası ve yine devletin yardımıyla, onun dört beş katı büyük olmak üzere zengin bir çeviri kitaplığımız olacaktır. Özellikle Türk dilinin bu emeklerden elde edeceği büyük yararı düşünüp de şimdiden çeviri etkinliğine yakın ilgi ve sevgi duymamak, hiçbir Türk okurunun elinde değildir. 23 Haziran 1941.

Milli Eğitim Bakanı
Hasan Âli Yücel

SUNUŐ

Cumhuriyet'le başlayan Türk Aydınlanma Devrimi'nde, dünya klasiklerinin Hasan Âli Yücel öncülüğünde dilimize çevrilmesinin, kuşkusuz önemli payı vardır.

Cumhuriyet gazetesi olarak, Cumhuriyetimizin 75. yılında, bu etkinliğı yineleyerek, Türk okuruna bir "Aydınlanma Kitaplığı" kazandırmak istedik.

Bu çerçevede, 1940'lı yıllardan başlayarak Milli Eğitim Bakanlığı'nca yayınlanan dünya klasiklerini okurlarımıza sunmaya başladık.

Büyük ilgi gören bu etkinliğı Milli Eğitim Bakanlığı'nca yayınlanmamış -ancak Aydınlanma Devrimi yarıda kalmasaydı yayınlanacağına kesinlikle inandığımız- dünya klasiklerini de katarak sürdürüyoruz.

Cumhuriyet

SIR GAWAIN VE YEŞİL ŞÖVALYE" KONUSUNDA BİRKAÇ SÖZ

"*Sir Gawain ve Yeşil Şövalye*", Britanya'nın söylence krallarından *Arthur ve Yuvarlak Masa* şövalyelerini konu alan romansların en ünlülerindedir.

Bu romansın hangi tarihte yazıldığı kesin olarak bilinmiyor, III. Edward'ın ünlü "dizbağı nişanı", bu tarihin saptanması için bize az çok bir ipucu veriyor; çünkü, romansın sonundaki "*HONY SOYT QUI MAL PENCE*" sözleri, bu nişanın üzerinde de yer almaktadır. Bu durumda, romansın tarihi, 1345'ten sonraya düşüyor; ama gene de kesin bir tarih saptanamıyor. Yapıttaki mimarlık, silah ve kılık betimlemeleri, bu tarihi XIV yüzyılın sonuna yaklaştırıyor. Romansta kullanılan dilse bizi bu konuda pek aydınlatamıyor.

Göze çarpan en önemli noktalar:

1. Sözcük sonundaki vurgulanmayan "e" sesinin söylenmesi;

2. Kimi zaman bu sesin düşüp, "*payne-Gawain*" de, "*to graunte-seruanl*" ta olduğu gibi, uyak oluşturmasıdır.

"*Sabatoun*" sözcüğü, bize bu yapıtın XIV yüzyılın ikinci yansının sonlarından önce yazılmadığını düşündür-

rüyor. Bu sözcük, Gawain'in giydiği geniş parmaklı çelik ayakkabılara verilen addır. Bu tür ayakkabılar, XIV yüz-yılın son çeyreğinde bile tam anlamıyla moda olmamıştı.

Romansı kimin yazdığı da bilinmemektedir. Yalnız, bu öykünün yer aldığı yazmada, *Pearl*, *Patience* ve *Purity* başlıklı üç şiir daha vardır. Üçünde de kullanılmış olan küçük, keskin çizgili el yazısı, bunları da aynı kişinin yazdığını düşündürmektedir.

Patience ve *Purity*'de yarattığı dinsel söylem havasına, *Pearl*'deki dinbilimsel kuramlara ve *Sir Gawain and the Green Knight*'ta ahlaksal yöne verdiği değere bakılarak, bu şairin bir papaz olduğu kanısına varılabilir; ama bu da bir varsayımdır.

Şairin din öğretimi ve eğitimi gördüğü kesindir; ancak saray yaşamına tanış, olması ve bu yaşayıştan duyduğu zevk, yukardaki görüşü oldukça çürütüyor.

Morris, *Early English Alliterative Poems* adlı yapıtının ikinci basımında *Sir Gawain and the Green Knight*'i ya Cheshire ya da Lancashire lehçesiyle yazıldığını ileri sürüyor.

Ancak;

1. Şairin romansta, kuzey Galler ve Wirral coğrafyasıyla ilgili ayrıntılı bilgi vermesi;

2. Şiirde kullanılan sözcüklerin çoğunun kuzey Midland lehçelerinden alınmış olması;

3. Düz sözdeki uyaklar bakımından, şiirin gene bu bölgelere uygun düşmesi;

4. Ve uyak bakımından da Midland biçimlerinin, kuzey Midland uyak biçimleriyle karışması, bize kesin olarak bu romansın Cheshire değil, Lancashire lehçesiyle yazılmış olduğunu gösteriyor. ,

Altı yüzyıllık bir geçmişi olan bu romansın acaba kaynağı nedir? Biraz da bu konu üzerinde duralım: Kuşkusuz, Orta Çağ romanslarının çoğu gibi *Sir Gawain and the Green Knight* da Fransızca, a bir şiirden esinlenmiştir. Bu şiir bulunamamış olmakla birlikte bellibaşlı iki öyküden esinlendiği sanılmaktadır:

1. *The Challenge* adlı birinci öyküde, tıpkı Yeşil Şövalye gibi doğaüstü bir yaratık, öyküdeki kahramanın yiğitlik ve gözüpekliliğini ölçmek ister;

2. *The Temptation* adlı ikinci öyküdeyse, kahraman, gene kendisini aldatmak isteyen bir kadına karşı direnir ve böylece kadının kocasını bir büyüünün etkisinden kurtarır.

Her iki öykü de, bu romanstaki ahlaksal derinlikleri ve erdemleri içermemektedir;

Sonra, romanstaki yabancı doğayı betimleyen portreler, kılık betimlemeleri, av sahnelerinin hiç biri, Fransız romanslarından esinlenilmemiştir.

Bu durumda, *Sir Gawain ve Yeşil Şövalye* yazarının, yukarda sözünü ettiğimiz öyküleri az çok değiştirmiş ve onların içine yeni örgeler [motifler] sokmuş olduğu düşünülebilir.

Romansımızın kahramanlarına gelince; çeviri boyunca dipnotlarla bunların kimler olduklarını, özyapılarını ayrıntılarıyla göreceğiz.

Metnin Türkçeye çevirisinde kimi güçlüklerle karşılaştıldı: Özellikle o dönemin kılık ve şato betimlemelerinin Türkçe'de tam karşılıklarını bulamadım. Av sahnelerinin çevirilerindeyse, az çok bu işin uzmanı olmak gerekirdi.

Ayşe Cebesoy

SIR GAWAIN VE
YEŞİL ŞÖVALYE

BİRİNCİ BÖLÜM

Troia'ya yapılan saldırılar ve kentin kuşatması sona erdiğinde, her yer yakılıp yıkılmış, yerle bir edilmişti; bu kente kurnazca ihanet eden, dünyanın en saygıdeğer insanı, adaletin pençesine teslim edilmişti.

Bu adam Ennias'dı. (1) Onun soylu ırkı bundan sonra birçok ülke ele geçirmiş ve hemen hemen bütün Batı Britanya adalarının efendisi olmuştu.

Güçlü Romulus (2) Roma'ya ilk ayak bastığında, kendi adını verdiği ve şimdi de bu adı taşımakta olan görkemli Roma kentini kurmuştu. Tuscian (3) Tuscany'de; Langabarde (4) Lombardiya'da birçok konut yaptırmıştı.

Ve Fransız denizinin ötelerinde de Felix Brutus (5),

(1) Yunanlılar Troia'yı Ennias ve Antenor'un ihanetiyle alabilmişlerdi; ancak bu ihanetinden dolayı onu tatuklayan gene Yunanlılar olmuştur. Çünkü Ennias onlardan, Akhilleus'un ölümüne yol açan Polyksena'yı saklamıştı.

(2) Söylenceye, Roma'nın kurucusu ve ilk kralı. M. Ö. 753 - M. Ö. 715 tarihleri arasında egemendi.

(3) Kim olduğu bilinmiyor. Madden'e göre, belki bu romansta Antenor adıyla karıştırılmıştır. (Bk. Açıklama 1)

(4) Lombardiya'nın söylencesel atalarından Langabarde, Brutus'un yeğenidir.

(5) Britanya'nın kurucusu, Ennias'ın torunudur.

savaşların, yıkımların, tansıkların; aynı zamanda mutlulukların ve sıkıntılarının sık sık birbirini izlediği dönemin egemen olduğu bir sırada, Britanya dağlarının geniş yamaçlarına sevinç içinde yerleşmişti.

Ve bu soylu adam Britanya'yı kurarken, savaşa karşı büyük sevgi besleyen, yiğit insanlar yetişmiş ve bunlar zamanla birçok kez çarpışmışlardı.

O zamandan beri, bildiğim ülkelerin içinde en çok burası tansıklara sahne olmuştu.

Ama burada yaşayan Britanya krallarının içinde, işittiğime göre, her zaman için Arthur (6) en soylusuymuş.

işte size, bu toprakta yaşanmış bir serüveni anlatmaya karar verdim.

Kimileri bu serüveni çok garip bir olay olarak görürler.

Bu olay, Kral Arthur'la ilgili olduğu sanılan serüven dolu öykülerden biridir.

Biraz sabrederseniz, ben de başkalarının ağzından işittiğim, bir yiğitlik destanı biçiminde, şiirsel ölçüye uygun sözcüklerle yazılalı çok zaman geçmiş olan bu serüveni size hemen anlatacağım.

Noel'di. Kral Arthur, buyruğundaki en yüksek tabakadan soylu şövalyeleriyle birlikte Camelot'ta (7) yaşıyordu.

(6) Kral Arthur ya da Artus: Britanya'nın söylencesel krallarından. Yuvarlak Masası ve bunun çevresindeki yiğit ve gözüpek şövalyeleriyle ünlüdür.

(7) Malory'ye göre Camclot, Winchester'den başka bir yer değildir; ama "Sir Gawain ve Yeşil Şövalye"nin yazarı, Camelot'u güney İngiltere'de herhangi bir yer olarak kabul ediyor.

Yuvarlak masanın bu soylu silah arkadaşları gösterişli, kaygısız, eğlenceli bir yaşam sürüyorlardı.

O zamanlar bu yiğit şövalyeler, meç oynarlar, kılıçlarını gözüpek kullanırlardı.

Oyundan sonra atlarını büyük salona sürerler, orada dans ederlerdi.

Çünkü Noel yortusu, bir insanın düşünebileceği en güzel yemekleri ve eğlenceleriyle tam 15 gün sürerdi. Bu neşe dolu sesleri işitmek büyük bir zevkti. Gündüzleri duyulan tatlı sesler, geceleri oynanan dansların hepsi, büyük salondaki ve öteki salonlardaki lordlara ve leydilere erişilmez bir mutluluk verirdi.

Hıristiyanlık ülkelerinin en ünlü şövalyeleriyle en zarif leydileri ve bu büyük salonu yöneten en soylu kral, dünyanın bütün eğlenceleriyle ve neşeleriyle burada yaşıyordu.

Şu gökkubbenin altında en talihli kişi, ılımlı bir adam olan kraldı; çünkü büyük salondaki bütün bu seçkin insanlar, en olgun dönemlerini yaşıyorlardı. Herhangi bir şatoda oturan bütün yiğit savaşçıların adlarını teker teker anmak güçtür; bunun için ben de artık uzatmayacağım.-

Yeni yıl henüz gelmişti; yüksek bir yerin üstünde hazırlanmış olan seçkin sofrada, o gün, büyük salondakilere iki katı yemek veriliyordu. Kral, kendisine eşlik eden şövalyelerle salona girince, kilisenin dinsel ayini durdu; rahiplerin ve ötekilerin yüksek sesle bağışmaları işitildi. Noel böyle kutlandı ve herkes birbirini kutladı; bundan sonra yüksek tabakadan kimseler, yeni yılın ar-

mağanlarını dağıtmak; için canla başla koşuştular. Bu armağanlar için birçok tartışma yaptılar; yitirdikleri halde leydiler, yüksek sesle gülüyorlar; armağan kazananlarsa, sizin de kestirebileceğiniz gibi, pek hoşnut görünüyordular.

Bütün bu eğlenceler yemeğe dek sürdü; büyük salondakiler yıkanıp temizlendikten sonra yerlerini almaya geldiler.

Her zaman en yiğit şövalye, en yüksek yerde oturdu; çünkü bu, en iyi yöntem olarak kabul edilmişti. Kraliçe Guinever (8) neşe içinde, ortada süslenmiş değerli tahtta oturuyordu. Üzerindeki pahalı ipekli giysilerden başka, sırtında Tharsia ipeğinden (9) yapılmış, paha biçilmez mücevherlerle işlenmiş bir pelerin vardı.

Gök rengi gözleriyle çevreye bakan bu leydi, dünyadaki kadınların en güzeliydi ve doğrusu, hiçbir erkek bundan daha güzelini görmemişti.

Arthur, bütün yiyecekler dağıtılmadan yemeğe başlamazdı. Gençliğinden ve biraz da çocuk yaratılışlı olmasından dolayı neşe içindeydi. Kaygısız bir yaşamdan zevk duyar, uzun süre oturmaktan ve yatmaktan hoşlanmazdı; çünkü kaynayan kanı ve didinmeyi seven özyapısı onu hep devinime yöneltiyordu.

Kralın şövalyelik ruhundan ileri gelen bir alışkanlığı daha vardı:

(8) Kraliçe Guinever (Wenore): Kral Arthur'un karışdır. Adının anlamı "beyaz hayalet" demektir. Fransız romanslarında Guinever, güzelliğin ölçütüdür.

(9) XIV. ve XV. yüzyıllarda batı Avrupa'da kullanılan değerli bir kumaş.

O da yanında değerli bir şövalyeyle herhangi bir se-rüvene atılmadan; kendisine garip bir Öykü anlatılmadan ya da eski dönemlerle, eski kahramanlarla, savaşlarla il-gili, inanabileceği büyük olağanüstülükler dinlemeden ve yaşamı pahasına çarpışılıp utkunun yazığıya bırakıldı-ğı bir kılıç oyununa girmeden yemek yemezdi.

Kral, buyruğundaki soylu şövalyeleriyle bir araya gelmek üzere ne zaman böyle görkemli şölenler düzen-lese, bunu gelenek edinmişti. Yüzünde gururlu bir anla-tımla holün ortasında duruyordu.

Bu yeni yılda, neşeli özyapısmadan dolayı herkese şakalar yapıyor, masanın yanında büyük bir incelikle sa-ray oyunlarından söz ediyordu.

Gawain de (10), kraliçe Guinever'in yanında yer al-mıştı.

Soylu Sir Agrawain (11), kralın iki yeğeni ve daha başka değerli ve soylu şövalyeler de masanın öbür yanı-na oturmuşlardı. Piskopos Baldwin (12) masanın başına geçirilmişti; yanında Urian'm oğlu Ivan (13) bulunuyor-du.

işte bu güvene değer şövalyeler ve ötekiler, yüksek bir yerde kurulmuş olan masanın çevresine oturmuşlar-dı; kendilerine çok güzel yemekler dağıtıyordu. Birinci kap yemek dağıtıldıktan sonra üzerinde süslü sancaklar asılmış olan davulların sesleri işitildi.

(10) Lothian ve öteki iskoç topraklarının kralı olan Loth'un oğlu ol-duğu söylenmektedir. Annesi, Arthur'un üvey kızkardeşidir.

(11) Gawain'nin ağabeyidir.

(12) Kral Arthur'un piskoposudur.

(13) Ivan ve oğlu Urian, Galyamn eski krallandıdır.

Aynı zamanda dümbeleklerin, gaydaların çaldığı şarkıların canlı sesleri de geliyordu.

Müziğin güzel ezgileri yüreklere dolup taşıyordu. Bunu tadına dayanılmaz yemekler ve bol bol taze et izledi. Tabaklar yemekle öylesine dolmuştu ki, bu gümüş kapları halkın önünde masa örtüsünün üstüne koymak pek de kolay bir iş değildi. Herkes katıla katıla gülüyordu, iki kişiye on iki kap yemek, nefis bira ve leziz şarap düşüyordu. Artık size dağıtılan şeylerden söz etmeyeceğim; çünkü hiçbir şeyin eksik olmadığını pek iyi anlamışsınızdır. Bu arada ansızın bir ses duyuldu, oradakiler artık yemeklerine başlama iznini almışlardı.

Bir aralık ses kesilir gibi oldu; bunun üzerine ilk yemek dağıtıldı; ama, birdenbire holün kapısından içeri korkunç bir şövalye girdi. Yeryüzünün belki en iri yapılı adamıydı. Bedeninin üst kısmı, boynundan beline, inanılmayacak denli kalındı. Beli çok geniş, kol ve bacakları iriydi. Hemen hemen bir dev adam denebilirdi.

. Ama, şunu da açık söylemeliyim ki, o bir dev değil, bir insandı. Hem de yakışıklı bir şövalye. Çünkü sırtı Ve göğsü korkunç derecede iri olmasına karşın, karnı ve belli ince yapıydı; Bedeninin öteki kısımlarında da tıpkı böyle bir Uyum vardı." "V" ""

Oradakiler şaşırılmışlardı; çünkü, insanı gerçekten hayran bırakan bir ertgi vardı. Görünüşünden gözüpük bir şövalye olduğu anlaşılıyordu. Bütün bedeni parlak yeşile bürünmüştü. Giysileri baştan aşağı yeşildi. Sırtında sıkı bir cepken, onun üzerinde de beyaz kürkle süslenmiş bir pelerin vardı. Saçlarının altından tutturulmuş, omuzlan üzerindeki başlığı da aynı beyaz ve parlak

kürkten yapılmıştı. Sıkıca çekilmiş çorapları baldırlarına tutturulmuştu. Topuklarında, ayakkabılarına takılmış parlayan altın mahmuzlar vardı. Yeleği yeşil ve parlaktı. Kuşağındaki işlemeli yollardan başka, değerli taşlar, ustalıklı bir biçimde her yanına, giysilerine ve eyer takımına takılmıştı. Görölüyor ki sırtına giydiği şeylerin yarısını bile betimlemek epey güç. Bunların üstüne parlak yeşil renkte kuş ve kelebek resimleri çizilmiş, ortaları da sırmayla işlenmişti. Atının göğsünü süsleyen askılar ve geminin iki yanındaki işlenmiş düğmelerin tümü mine kakmalıydı.

Eyer, üzengiler ve kuyruktaki şeylerin de rengi aynıydı.

Sürekli olarak parlayan ve ışıldayan taşların da hepsi yeşildi.

Altındaki at da kendisi kadar görkemliydi.

Yönetilmesi son derece güç, inatçı, haşan bir attı, o da yeşildi.

Yönetilmesi güç bir at olduğu halde, efendisinin sözünü dinler görünüyordu.

Yeşiller içindeki bu adam çok neşeliydi; atının yeleğinin rengi kendi saçlarınınkine uyuyordu.

Bu dalgalı güzel saçlar, omuzlarının üstüne dökölüyordu; göğsü epey kıllıydı; bir çalılığı andırıyordu.

Başındaki uzun saçlar, dirseklerinin üstünden yuvarlak kesilmiş, böylece zırhının hemen yansını kaplamıştı.

Kralların yaptığı gibi boynunun çevresini Cappadocia (14) derisiyle sarmıştı; bu gürbüz atın da yelesi, şö-

(14) Kapadokya. O dönemlerde dericiliğiyle ünliydü.

valyenin saçtan gibi kıvrılmış ve güzel taranmıştı. Yele-
sinin üzerine sırma kurdelelerden yapılmış fiyonklar
iliştirilmiş, bir tutam saç bir başka tutamla böyle bağlan-
mıştı.

Atın kuyruğu ve başının tam üstündeki bir tutam
yelesi bir örtüyle kapatılmış ve her ikisi de yeşil kurde-
lelerle bağlanmıştı. Kuyruğu, ta ucuna dek değerli taş-
larla süslüydü. Üstüye, gene bir kurdeleyle sıkıca bağ-
lanarak bir fiyonk oluşturulmuştu. Burada, kırmızı altın-
dan yapılmış çingiraklar sallanıyordu.

Holde bulunanlar ömürlerinde ne böyle bir at, ne de
böyle bir binici görmüşlerdi.

Yeşil Şövalye bir şimşek gibi atikti. Kendisini gö-
renler de böyle düşündüler. Onun vuruşlarına hiç kimse-
nin dayanabileceği sanılmıyordu.

Ne başında miğferi, ne üstünde zırhtan yeleği, ne
boynunun çevresinde bir zırh, ne de buna bağlı çelik bir
göğüs siperi vardı. Korunmak ve vurmak için ne bir
mızrağı, ne de bir kalkanı vardı,

Ağaçların yapraklarını döktüğü bir mevsimde, elin-
de yemyeşil büyük bir pınal dalı tutuyordu. Öbür elin-
deyse kocaman, korkunç bir balta vardı. Her görenin bu-
nu, amansız bir savaş baltası olarak niteleyeceği kesindi.

Balta çok genişti. Sivri ucu yeşil çelikten ve dövül-
müş altından yapılmış ve parlatılmıştı; Ustura kadar kes-
kin bir ağzı vardı. Dehşet saçan şövalye, destek yerine
dek bir demir şeritle sarılmış olan bu sağlam baltayı sa-
pından tutuyordu. Balta baştan aşağı yeşildi ve pek iyi
işlenmişti. Baltanın çevresine, üst kısmında biten bir

kurdele dolanmıştı. Bu süslü kurdele hemen bütün sapı kaplıyordu.

işte bu şövalye geldi, holden içeri girdi. Korkusuz ve gözüpek bir tavırla yüksek masaya yaklaştı. Kimseyi selamlamadı, ama herkesin üstünden bakıyordu.

ilk söylediği söz şu oldu:

"Nerede buranın hükümdarı?" dedi, "Onunla karşı karşıya gelip görüşmek istiyorum."

Atını bir aşağı bir yukarı sürerek, oradaki şövalyelerini teker teker süzdü.

Sonunda durdu ve içlerinden hangisinin en değerli olduğunu anlamak ister gibi çevresine bakındı.

Oradakiler, uzun süre gözlerini bu şövalyeden ayıramadılar.

Çünkü herkes böyle bir binicinin ve böyle bir atın, bu tür bir rengi olmasına şaşırılmıştı.

Zümrüt gibi, zümrüitten de daha yeşildi. Atının üzerine kakılmış mineler daha parlak görünüyordu.

Ona çok dikkatli bakıyorlar, ne yapacağım kestirmeye çalışıyorlardı.

Çünkü buradakiler birçok serüvene tanık oldukları halde, böylesini hiç görmemişlerdi. Bundan dolayı, bu olaya bir sihribazlık ya da bir hayal ürünü olarak baktılar.

Ve birçok şövalye, bu yüzden yanıt vermekten çekindi. Bu sese hepsi şaşırılmış ve sanki taş kesilmişlerdi. Holün dört bir yanını bir ölü sessizliği kaplamıştı.

Sanki herkes uykuya dalmış; bu yüzden sesleri çıkmaz olmuştu.

Ama bu sessizliği tümüyle korkuya yoramayız; bu, biraz da incelikli davranmaktan ileri geliyordu. Ancak

bırakın, şövalyeyi selamlaması gereken bütün bu insanlar ona bakadursun; Arthur, yüksek masanın başında, bu garip olayı seyrediyordu.

Arthur, şövalyeyi incelikli bir edayla selamladı; çünkü bir an bile korkmamıştı.

Ve konuşmaya başladı: "Soylu şövalye, safa geldiniz; bu yerin efendisi benim; adım, Arthur. Rica ederim atınızdan inin ve bizimle kalın; ne istiyorsanız, onu sonra öğreniriz."

Şövalye yanıt verdi: "Hayır, Tanrı benim yardımcım olsun. Buraya uzun bir zaman kalmak isteğiyle gelmedim; beni buralara ününüz getirdi; adamlarınız dünyanın en soylu insanları, salonunuzsa dünyanın en görkemli yeri olarak anılmakta. Savaşmak ve at oynatmakta, gene bu şövalyeler korku nedir bilmezlermiş. Dünyadaki insanların en soyluları diye anılıyorlar. Ve pek çok savaş oyununda boy gösterdiklerinden, kendilerinden aynı zamanda bu oyunların ustaları diye söz ediliyor. Burada ince davranışlığın bulunduğunu birçok kişiden işittim. Ben de, işte size duyduklarımı aynen söylüyorum ve kuşkusuz işittiklerim, beni böyle bir zamanda buraya gelmeye yönlendirdi. Elimde taşıdığım şu daldan da anlayacağınız gibi, buraya kötü bir niyetle gelmedim. Buradakilerle savaşmak gibi bir amacım olsaydı, geldiğim yerden, yanımda miğferimi, zırhtan yeleğimi, kalkanımı, keskin mızrağımı ve işime yarayacak olan başka birçok silahımı da getirirdim. Ama çarpışmak gibi bir niyetim olmadığından donanımsız geldim.

Sizler gerçekten başkalarının dediği gibi gözüpek

insanlarsanız, Şimdi önereceğim oyunu hoşnut olarak kabul edersiniz."

Arthur yanıt verdi: "Soylu Şövalye! nereceğiniz, zırh giymeden yapılacak bir çarpışmaya, burada aradığınızı bulmakta güçlük ekmeyeceksiniz!"

Yeşil Şövalye, "Hayır," dedi, "Doğrusunu söyleyeyim; ben buraya sizleri herhangi bir çarpışmaya çağırmaya gelmedim; çünkü masanın çevresinde henüz bıyığı terlememiŐ delikanlılar var. Tepeden tırnağa silahlı olarak karŐınıza gelseydim, içinizden bir kişi bile çıkıp benimle boy lŐemeyecekti; çünkü buna gücü yetmeyecekti. Bundan dolayı, sizlere bu salonda bir Noel oyunu öneriyorum. Çünkü Şimdi yeni yıl ve Noel zamanı... Bu salonda Sayısız yiğit Şövalye var. Burada kafasına, bileğine, pazısına, damarlarında akan kana güvenen bir kimse varsa ve baŐkasına yeğin bir vuruş indirmeyi göze alabilirse, ona istediği taktirde, armağan olarak, bu yerinden kalkmayacak denli ağır olan değerli savaş baltamı vereceğim, işte ben, bu ilk vuruşa üstümde hiçbir zırh bulunmadan göğüs gereceğim.

Aranızda bu önerimi kabul eden varsa yanıma gelsin ye baltamı alsın. Söz veriyorum, bunu her zaman için malı gibi saklasın. Kendisine, bu yerde bana güçlü bir biçimde vurması için izin veriyorum; başka bir zaman, ona bir yıl bir gün süre tanıyorum, benden aynı vuruşu karşılık olarak yiyecek; Şimdi abuk olalım ve bakalım kim bu yiğitliği gösterebilecek?"

Baştan beri Şaşkınlık içinde kalmıŐ olan salondakiler, bu durum üzerine büsbütün donakalmıŐlardı.

Atın stndeki Şövalye, eyerinde kımıldandı ve kor-

ku saçarak, birer kan çanağına dönmüş gözlerini sağa sola devirdi; yeşil renkli kaşlarını çattı; bu öneriyi kimin kabul edeceğini, sakalını oynatarak, beklemeye başladı.

Kimsenin yanıt vermediğini görünce, yüksek sesle öksürdü ve söze başladı:

"Bu nasıl iş? Bütün ülkelerde şan alan, ün salan Arthur'un salonu burası değil mi?" diye sordu. "Nerede sizin gururunuz, fetihleriniz, öfkeniz ve kahramanca sözleriniz? Görülüyor ki tek bir adamın sözüyle, yuvarlak masanın ünü ve şenlikleri fethedilebiliyor. Çünkü hepiniz, daha vuruşu yemeden korku içinde tir tir titriyorsunuz!"

Söylediği bu sözlerden sonra, öyle yüksek sesle güldü ki, kıral, bu duruma üzüldü. Güzel yüzüne ve yanaklarına kan bastırdı; bir kasırğa gibi coştı, holdekiler de aynı derecede kızdılar.

Bunun üzerine, yaratılıştan gözüpek bir adam olan kral, çevreye meydan okuyan bu adamın yanına yaklaştı.

Ve dedi ki: "Soylu şövalye, gerçekten delice bir öneride bulundunuz; ama bir bela arıyorsanız, bunu hak edeceksiniz. Sanmam ki kimse sizin kurumunuzdan korksun; şimdi, Tanrı aşkına verin şu baltanızı da, isteğinizi yerine getireyim."

Yeşil Şövalye'ye doğru bir adım attı ve elinden tuttu. Bunun üzerine şövalye kurumla atından indi. Şimdi Arthur, baltayı sapından tutmuş, sanki vuracaktı gibi onu sert savuruşlarla sallıyordu.

Önünde duran bu iri yarı adam, holde bulunanların tepelerinden bakıyordu. Yüzünde korkunç bir anlatımla duruyor, sakalını oynatıyordu. Asık bir yüzle pelerini

çıkardı. Kralın indireceği vuruştan hiç korkmuyor; sanki, kendisine şölen sofrasından bir kadeh şarap sunmaya gelmiş bir adammış gibi Arthur'a bakıyordu:

Kraliçenin yanında oturan Gawain, krala doğru döndü ve dedi ki: "Saygıdeğer Lordum, bu işi bana bırakın. Buyruk verin, herhangi bir kabalık yapmadan ve Kraliçemi incitmeden,-bu' sofradan kalkıp oraya, sizin yanınıza geleyim ve bütün soylu kişilerin gözü önünde yardımınıza koşayım. Bu konuyu kendiniz çözümlmek isteğinde olsanız bile, bana öyle geliyor ki, salonunuzda böyle bir çağrıyla karşılaşıncı, çevrenizde yer alan ve savaşta onlardan üstünü bulunmayan bunca yiğit şövalye dururken, bu işin size düşmeyeceği pek açıktır. Biliyorum, onların içinde işe en yaramayanı benim ve doğrusunu söylemek gerekirse yaşamımın en küçük bir değeri bile yok. Siz, dayım olduğunuz için böylesine saygı görüyorum. Damarlarımda sizin kanınız akıyor; işte bundan başka, vücudumda değerli bir yön yok. Bu öneri delice bir şey; onun için size uygun değil. Ben ilk kez böyle bir şeyi sizden istedim; onun için benim hakkımdır. Kabalık ediyorsam, buradaki soylu şövalyeler karar versin."

Şövalyeler kendi aralarında bir toplantı yaptılar ve kralın bu işten vazgeçip işi Gawain'e bırakması sonucuna vardılar. Bunun üzerine kral, Gavvain'e kalkması için buyruk verdi; Gawain, ağırbaşlılıkla hemen ayağa kalktı ve incelikle yaklaştı. Kralın önünde diz çöktü ve baltayı tuttu. Kral incelikle onu Gavvain'e verdi ve ellerini açarak, yeğenini Tanrı'ya, emanet etti.

Ellerini güçlü, yüreğini pek tutması için bütün yüreğiyle dua etti.

"Kendini koru oğlum," dedi, "Dikkat et ki, güçlü vurabilesin; ve bunu başarabilirsen, eminim ki ilerde onun sana indireceği vuruşa dayanabileceksin."

Gavvain elinde balta, Yeşil Şövalye'ye doğru yürüdü; şövalyeyse korkusuzca onu bekliyordu; en küçük bir çekinmesi yoktu.

Gavvain ile konuşmaya başladı:

"İşimizde daha ileri gitmeden önce, sözleşmemizi bir daha yineleyelim: İlk olarak, rica ederim, adınız nedir? Doğruyu söyleyin ki size güvenebileyim."

Bu yiğit şövalye, "Gerçeği söylüyorum," dedi. "Sonrası ne olursa olsun bu vuruşu indirmek isteyen benim; adım Gavvain. On iki ay sonra istediğiniz bir silahla sizden aynı vuruşu yiyeceğim; ve yanımda kimse bulunmayacak."

Yeşil Şövalye yanıt verdi: "Sir Gavvain, bana bu vuruşu indireceğinizden dolayı çok neşeliyim, çok mutluyum. Tanrı hakkı için burada sizin ellerinizle istediğime ulaşmak beni çok hoşnut ediyor. Kraldan ne istedimse, sizin ağzınızdan da doğru sözcüklerle aynı şeyleri eksiksiz işittim. Yalnız soylu şövalye, dünyanın hangi köşesinde bulunabileceğimi tahmin ederseniz, beni oralarda arayacağınıza söz verin; bunu da şimdi aramızda yaptığımız anlaşma gibi bu soylu şövalyelerin önünde kabul edin."

Gavvain, "Sizi nerede bulabilirim?" dedi. "Yerinizi, yurdunuz neresidir? Yaradan hakkı için, nerede yaşadığınızı bilmiyorum; sizi, bağlı bulunduğunuz sarayı tanımıyor, adınızı da bilmiyorum. Ama bana doğruyu söyleyin, adınız nedir? Bütün bağlılığım ve dürüstlüğümlle ant içerim ki, yolumu bulmak için bütün zekamı kullanacağım."

Bunun üzerine Yeşil Şövalye, soylu Gavvain'e:

"Yeni yıl için bu kadarı yeter," dedi. "Ben vuruşu yedikten, siz de bunu hakkıyla indirdikten sonra, size evimin, yuvamın yerini ve adımı söyleyeceğim. Vuruşunuzdan sonra konuşamazsam, bu size yarar; çünkü, böylece yerinizde kalır, beni aramak sıkıntısına girmezsiniz! Şimdi elinize şu amansız silahı alın, bakalım nasıl vuracaksınız."

Gavvain,. "Sevinerek soylu şövalye..." dedi. Baltayı eline alıp vurmaya hazırlandı. Yeşil Şövalye de döşemenin üstünde kendisine bir çekidüzen verdi.

Başını biraz öne eğip boynunun etini gösterdi. Güzel bukleli saçlarını, başındaki tacın üstüne düşürdü. Artık çıplak boynu vuruşu yemeye hazırды. Gavvain baltayı yakalayarak yukarı kaldırdı, sol ayağını bir adım öne atarak, baltayı hızla çıplak enseye indirdi.

Baltanın keskin ağzı, Yeşil Şövalyenin kemiklerini kırdı ve yumuşak etini yarıp geçerek gövdeyle başı bir birinden ayırdı.

Parlak çelikten yapılmış keskin ucu döşemeye saplandı.

Güzel baş, boyundan ayrıldı, yere düştü; oradakilerden biri ayağıyla bu kafayı yuvarladı; gövdeden kan boşanıyor, yeşil vücudun üzerinde parlıyordu.

Şövalye ne sendeledi, ne yuvarlandı, ne de daha kötü bir sona uğradı; güçlü adımlarla, düzgün bacaklarını, üstünde ileri doğru yürüdü. Şövalyelerin durduğu yere geldi. Sert bir devinişle uzanarak güzel başını yakaladı. Hızla kaldırdı, sonra atına doğru yürüdü, dizginleri tuttu, demirden üzenkilere bastı, eyerin üstüne sıçradı.

Kafasını saçlandıktan yakalamış; sanki hiçbir şey olmamış gibi eyerinin üstünde oturuyor, başsız bir gövdeyle atının üzerinde dimdik duruyordu.

Kafasız, pek kötü kanayan bedenini sağa sola büküyordu; çevredekiler onun istediklerini işitince dehşet içinde kaldılar.

Başı elinde, gövdesini dik tutarak bu kafayı, yüksek masanın çevresinde oturanların en soylu olanlarına doğru çevirdi; baş, göz kapaklarını oynattı, gözler yerinden uğrayacakmış gibi açıldı, dudaklar kımıldandı ve şimdi, işiteceğiniz şu sözleri söyledi:

"Bana bak Gavvain, verdiğin sözü yerine getirmek için yola koyulmaya hazır olmalısın. Bu soylu şövalyelerin önünde ant içtiğin gibi, ta buluncaya değin, bıkpı usanmadan beni arayacaksın; bana indirdiğin vuruşun karşılığını yeni yılın ilk sabahında yemen için seni görevle çağırıyorum. Yeşil Kilise'yi bul, buranın şövalyesi adıyla tanınan beni hemen herkes tanı; işte, beni ararsan bulmakta hiçbir güçlük çekmezsin. Bundan dolayı gel, yoksa bir korkak sayılırsın."

Büyük bir gürültüyle atını dizginlerini geri çevirerek, kesik başı elinde, holün kapısından çıktı.

Nerden geldiğini bilen yoktu, nereye gittiğini de... Bu işin sonu ne olacaktı?

Kral ve Sir Gavvain, şövalyenin arkasından güldüler; ama bu olay, şövalyelerin arasında bir tansık olarak kabul edildi.

Dahası, kral bile içinden bu işe çok şaştı, ama dışarı vurmadı.

Yalnızca güzel kraliçeye dönerek, pek incelikli bir tavırla söze başladı:

"Sevgili kraliçem, korkmayın; Noel günü böyle bir olayın tam zamanıdır; çünkü leydilerin ve şövalyelerin bu şarkıları, kahkahaları arasında bir eğlenceye gerek vardı. Her neyse... Ben yemeğe gidiyorum, çünkü yadı-yamayacağım bir olaya tanık oldum."

Bunun üzerine kiral, Sir Gavvain'e döndü-ve ince bir tavırla:

"Şimdi soylu şövalyem, yeterince iş görmüş olan baltanızı asın bakalım."

Bunun üzerine balta yüksek sofranın arkasında duvar halısının üzerine asıldı. Buraya herkes şaşkınlıkla bakıyor ve onu bu serüvenin tek simgesi olarak görüyorlardı.

Bütün şövalyeler, kral ve soylu şövalye de içlerinde olmak üzere, bunun üzerine birlikte yüksek masaya gittiler.

Yiğit insanlar bunlara hizmet etti, yakışık düştüğü gibi her türlü lezzetli şeyden iki katı dağıtıldı; türlü türlü yemekler verildi, birçok şarkı okundu. O günü sonuna dek neşe içinde geçirdiler.

Şimdi iyi düşün Sir Gavvain; atıldığın serüvenin vereceği acıdan ürküp bu işin ardına düşmekten sakın vazgeçme.

İKİNCİ BÖLÜM

Yeni yıldaki bu olay, Arthur'un tanık olduğu ilk serüven oldu. Aslında böyle tansıkları ve serüvenleri işitmeyi çok severdi. Yerlerine geldikleri zaman, hemen hiçbir şey işitmemiş oldukları halde, şimdi istediklerine fazlasıyla ulaşmışlardı. Gawain, holde, böyle bir eğlenceye ilk başlayan adam olduğundan dolayı çok hoşnuttu. Sonu ne denli üzücü olursa olsun, bu şaşılacak bir konu değildi; çünkü insanlar kafalarını tütsüledikleri zaman çok neşeli olurlar.

Bir yıl böyle çabucak geçer, gelen yıl yeni şeyler getirir; ama başlangıç sona hiç uymaz.

İşte bu yeni yıl ve ondan sonraki de böyle geçti. Her mevsim, bir öncekini kovaladı. Noelden sonra, yemek konusunda, balık, hafif yemek ve başka birçok şeyle vücutları sorguya çeken Lent (15) geldi. Ama sonra kış, yeryüzünün iklimini tehdide başladı; soğuk dünyayı titretiyor, gökte bulutlar dolaşıyordu.

Yağmur, çiçeklerin büyüdüğü güzel kırlara, sağanak biçiminde yağıyordu.

(15) Paskalya'dan önce günahları bağışlatmak için 40 gün tutulan bir tür oruç (perhiz).

Ağaçlar ve toprak yeşile bürünmüştü. Kuşlar yuvalarını yapmak için uçuşuyor, neşe içinde ötüyor, böylece gelmekte olan tatlı yaz havasını müjdeliyorlardı.

Tomurcuklar, süslü ve güzel çitlerin üstlerinde açılmak için kabanyorlardı. Ormanlardan, kulaklara çok güzel ezgiler geliyordu.

Ondan soma, tatlı rüzgârlarıyla yaz geldi. Meltem, tohumları ve otları soluğuyla okşarken; nemli çiy taneleri yapraklardan damlayıp parlak güneşin okşayıcı sıcaklığını beklerken, her yerde çok güzel çiçekler açmaya başladı.

Bundan soma güz gelmekte acele etti ve bu güzel çiçekleri soldurmaya başladı. Kışın geleceğini haber vererek onları olgunlaştırdı; tozu dumana katarak yeryüzünden havalandırdı.

Yapraklar ağaçlardan dökülüp yerlere düştü ve bir zamanlar yemyeşil olan çimenleri çürütmeye başladı; tomurcuklanmış şeyler şimdi olgunlaşmış ve ölmeye başlamıştı.

Doğa yasasının buyurduğu gibi, kış geri geldi. Hasat sonu ayı da (16) sert kışla birlikte gelmişti.

Gavvain, yapacağı üzücü yolculuğu anımsadı.

Kasımın birinci gününü Arthur'un yanında geçirdi ve kral bu şenlik gününde Yuvarlak Masa'nın bütün tانتanası ve şenlikleriyle Gavvain'in onuruna bir şölen verdi; bu şölende, soylu şövalyeler ve zarif leydiler bulunuyordu. Bunların hepsi, orada, Gavvain'i sevdikleri için toplanmışlardı.

(16) Eylülün 22 ya da 23'ünü içeren iki hafta.

Her neyse, bunlar hep havadan sudan söz ettiler; bu soylu şövalyenin onuruna birçok kibar oyun oynandı.

Yemekten sonra Gavvain, dayısıyla (17) yapacağı yolculuğu konuştu ve doğrudan doğruya konuya girerek:

"Şimdi sevgili lordum, yaşamımın nedeni, gitmek için izninizi istiyorum. Bu işin neye mal olacağını biliyorsunuz; onun için sizi bu konuyla daha çok sıkmayayım; ama yarın sabah, şafakla, vuruşu yemek için yola koyulacak, Tann'nın yardımıyla Yeşil Şövalye'yi bulacağım," dedi.

Yanlarında, Ivan (18), Errick (19) ve başka şövalyeler, Sir Doddinal de Sauge (20), Clarence dükü (21), Lancelot (22), Lionel (23), İyi Lucan (24) ve Sir Bedivere (25), görkemli Sir Boos (26) ve Mador de la Port'la (27) birlikte öteki yiğit şövalyelerin hepsi hazır bulunuyorlardı.

Salonda toplananlar, bu yiğit şövalyeye öğüt vermek ve üzüntülerini bildirmek için kralın yanına geldiler.

Gavvain gibi değerli bir şövalyenin böyle bir işin ardından gideceği, amansız bir vuruş yedikten sonra artık

(17) Arthur, Gavvain'in dayısıdır.

(18) Bkz. 13. açıklama.

(19) Troia kahramanlarından biridir.

(20) Clarence Dükü'nün kardeşidir.

(21) Asıl adı Galeshin'dir.

(22) Benwick kralı Ban'in oğludur. Arthur'un şövalyelerinden biridir. Asıl ünü Fransa'dan gelmektedir. Kraliçe Guinever'e âşıktır. Arthur'a ihanet etmemek için çok tehlikeli uzun serüvenlere atılır.

(23) Lancelot'un yeğenidir.

(24) Kralın özel kilercibaşısı.

(25) Kral Arthur'un son kalan şövalyesidir.

(26) Asıl adı Bors'dur.

(27) Arthur'un en iyi kapıcısıdır.

bir daha kılıç kullanamayacağı düşüncesi, oradakilerin hepsini üzüntü içinde bırakmıştı.

Ama Gavvain neşe içindeydi:

"Acı verici, tehlikeli yazgıdan niçin korkayım?" di-yordu.

Bütün gün orada kaldı ve sabahleyin hazırlanmaya başladı. Tan atmasıyla birlikte, zırhlarını istetti ve her şeyi geldi.

Önce yere, kırmızı iplikten dokunmuş bir halı serildi; bunun üzerinde parlayan şeylerin sayısı sonsuzdu:

Güçlü şövalye halının üstüne bastı ve baltayı tuttu.

Sırtına, değerli Tharsia ipeğinden yapılmış bir gömlek giydi; onun üzerine, Cappadocia derisinden ustalıklarla yapılmış bir yaka taktı.

Bundan sonra şövalyenin ayağına geniş parmaklı, çelikten yapılmış ayakkabıları giydirdiler.

Bacakları da çelikten koruyuculara sarılmış, bunlar parlak zırh parçalarıyla tutturulmuştu. Bu zırh parçaları da dizkapaklarına, sırma ipliklerle tutturuluyordu. Bundan sonra kalça takımları geldi ve bunlar güzel, düzgün kalçalarına oturtuldu; şövalye, üstüne parlak çelik halkalardan yapılmış zırhtan gömleğini giydi.

Kollarındaki bir çift zırh parçası da pek iyi parlatılmış, bunlar dirseklerde tutturulmuştu.

Zırhtan yapılmış eldivenlerini ve kendisini koruyacak olan birçok zırhları da giymiş bulunuyordu.

Sırtında aynı şeyden yapılmış, zengin bir pelerin vardı. Altın mahmuzlan pek göz alıcıydı. Beline ipeklili bir kuşak sarmıştı, kuşaktan sağlam bir kılıç sallanıyordu. Sırtındakilerin hepsi çok değerliydi; üstündeki kor-

don ve fiyonkların en küçüğü bile sırmadan yapılmıştı.

Böyle giyindikten sonra, kendisi için düzenlenen törene gitti.

Yüksek mihrabın önünde, ona sunular yapıldı ve çok saygı gördü.

Bundan sonra, kralın ve yanındakilerin önüne geldi,

Oradaki lord ve leydilerden, büyük bir incelikle izin istedi: onlar da Gavvain'i öptüler ve överek Hazretci İsa'ya emanet ettiler.

Gryngolet (28) yularları ve eyer takımlarıyla hazır-
dı; üzerinden birçok altın saçak sallanıyor ve bunlar san-
ki neşe içinde parlıyorlardı. Her yanı birçok çiviyle kap-
lanmıştı; kullanıma en uygun biçimde hazırlanmıştı.

Yularlar atın başına geçirilmiş ve parlak sırmalarla
bağlanmıştı; göğüs askılarının, üstündeki örtünün ve atın
sağrılarını örten kumaşın süslemeleri, eyer kayışlarının-
kine uyuyordu. Bunların hepsi değerli, kırmızı altından
yapılmış çivilerle tutturulmuştu. Hepsi güneş ışınları gi-
bi ışıltıyor, parlıyordu.

" Gavvain, çelikten köprülerle sağlamlaştırılmış tolga-
sını aldı ve çabuk bir devinimle öptü. Başına geçirdiğin-
de tolga, epeyce yüksek duruyordu ve arkadan kapatıl-
mıştı. Bunun ve kastorunun üstünde süslü, parlak bir ör-
tü vardı.

Bu örtü en değerli taşlarla süslenmiş ve dikiş yerle-
rine de şuraya buraya serpilmiş, renkli papağanlara ben-
zeyen kuş resimleri işlenmişti.

Aynı zamanda, bu örtünün üstü kumrular ve gerçek

(28) Gawain'in atının adı; "Güçlü-beyaz" anlamına gelir.

sevda düğümleriyle öyle güzel süslenmişti ki, o ilde ne kadar genç kız varsa, hepsinin bu örtüye yedi kış göz nuru döktüğü kesindi.

Başındaki tolğanın tepesini saran yuvarlak demir şerit daha da değerliydi; çünkü, parlayan, ışıldayan pırlantalarla kaplanmıştı.

Bundan sonra kendisine, kırmızı altından yapılmış kalkanı verildi.

Üstünde, saf altınla işlenmiş beş köşeli yıldız vardı. (29)

Kalkanı askısından tuttu, boynuna astı; ona çok yaraşmıştı.

Biraz ayrıntıya dalacağım, ama hazır sırası gelmişken beş köşeli yıldızın bu şövalyeye ilgisini size anlatayım:

Bir zamanlar Hazreti Süleyman, bağlılığın simgesi olarak bunu kullanmış. Bu, beş açıdan oluşan, her çizgisi bir başkasıyla birleşik ve hiçbir yandan sona ermiyor. İştittigime göre İngilizler buna "sonsuz düğüm" diyorlar.

İşte bundan dolayı, bu simge, bizim şövalyeye ve onun parlak zırhlarına yakışıyor; çünkü, her beş noktada bağlı; beş erdemde de dürüst, altın gibi saf; bütün kötülüklerden uzak; yurtluğunda erdemlerle işlenmiş. Bundan dolayı, söylediği sözde doğruluğunun ve inceliğinin üstüne bir eşi daha bulunmayan Gavvain, kalkanında ve sırtındaki pelerinin üstünde bu beş köşeli yıldız taşır.

Önce o, beş duyusunda eksiksiz bulunmuş. Bundan

(29) Pentangle. Bu beş köşeli yıldız, Pitagorasçılarm, Yeni-Platoncularm ve Gnostiklerin kabul ettikleri "yetkinlik" simgesidir. Ortaçağdaysa, bu simge daha çok gizemli bir anlam taşımış, cinlerin savuşturulmasında kullanılmıştır.

başka beş parmağı da hünerli ve yeryüzünde bütün inancı, Hristiyanlık inancının ve kurallarının dediği gibi, Hazreti İsa'nın çarmıha gerildiğinde aldığı beş yarada ve bu yiğit şövalye, hangi çarpışmaya girse, keskin bakışları her şeyden çok bunun üzerine dikilmiş.

Bütün görkemi ve kurumu, Meryem Ana'nın oğlundan aldığı sevinçten kaynaklanıyor, Bundan dolayı, şövalyenin kalkanının üzerine büyük bir Meryem Ana resmi yapılmış. Böylece, ona bakarak bir an bile cesaretini yitirmiyor.

Okuduğuma göre, Gavvain şimdi anlattıklarımın beşincisini kullanılmış; onun dürüstlüğü ve inceliği, hiçbir zaman doğru yoldan şaşmamış. Ve bütün bu beş erdem, onun iyiliksever oluşunu gösteriyormuş; bu erdem onun yüreğinde, kimseninde almadığı bir yeri alıyor.

İşte bu beş erdem, gerçekten şövalyeyi tümüyle kuşatmıştı. Ve her biri, beş köşede, ötekiyle sonsuz bağlarla bağlanmıştı.

Şunu öğrendim ki, oyun nerede başlarsa başlasın ya da nerede sona ererse ersin, bu yıldızın uçları hiçbir zaman bir araya gelmezler ya da ayrılmazlarmış. Bunda dolayı, bu düğüm, Gavvain'in parlak kalkanına, pek göz alıcı biçimde, kırmızı altınla çizilmişti.

İşte buna, bilim ilerledikçe insanlar dürüstlük simgesi olan beş köşeli yıldız adını vermişler.

Bu yiğit şövalyenin hazırlığı artık bitmişti.

Mızrağım aldı, oradakilerle esenleşti ve sonunda çıkıp gitti.

Atını mahmuzladı ve ileri doğru öyle bir hızla atıldı

ki, taşlardan kıvılcımlar çıkmaya başladı. Bu yiğit şövalyeyi görmüş olanlar, içlerini çekip bütün içtenlikleriyle birbirlerine şöyle söylediler:

"İsa hakkı için! Sizin gibi soylu bir prensin ölecek olması, gerçekten çok yazık! Bu dünyada sizin bir eşiniz bulunamaz. Daha dikkatli davranmak daha akıllıca bir iş olurdu."

Ve işte uzaklara giden bu adam bir dük olmalıydı; çünkü herhangi bir toprak parçasındaki insanlara önderlik edebilecek derecede değerlidir ve uğursuz bir adamın sırf caka ve gurur uğruna onun kafasını kesmesindense, bu türlü olması daha iyiydi. Kimin aklına gelirdi ki kral, Noel oyunlarında çarpışan şövalyeler gibi bu öneriyi kabul edecek!

Her neyse, bu yakışıklı şövalye oradan ayrılırken, uğruna birçok gözden çeşme gibi yaşlar boşandı.

Hiçbir yerde konaklamadı; ama hızla yoluna gitti ve okuduğum gibi, birçok karışık yoldan ilerledi.

Şimdi bu şövalye, Logre (30) yöresinden geçiyor; Tanrı hakkı için, Gavvain'e bu yolculuk hiç de zevk vermiyordu.

Çoğu kez yoldaşsızdı, geceleri tek başına kalıyor, sevdiği yemeklerin hiçbirini bulamıyordu.

Kuzey Gallere yaklaşınca dek ormanlarda, tepelerde, kendisine atından başka eşlik eden kimse olmadı.

Anglesay Adaları'nı (31) sağda bırakarak, denize doğru uzanan burnun sığ yerinden atını sürdü. Holy He-

(30) Humber'in güneyinde kalan topraklara verilen ad.

(31) İngiltere'nin, Holy Island ve Puffin Island'dan oluşan takımadaları.

ad'e geldi ve gene Wyrle (32) kırsalında bir yamaca ulaştı; buralarda, Tanrıyı ya da insanları seven pek az kimse yaşıyordu.

İlerledikçe, rasladığı insanlara, oralarda Yeşil Kili-se'nin Yeşil Şövalyesi adında bir kimsenin adını işitip işitmediklerini soruyordu.

Ama herkesten olumsuz yanıt aldı; ona, ömürlerin-de böyle yeşil renkte bir adamı görmediklerini söylediler. Şövalye şaşkırtıcı yollara saptı, geçilmesi güç birçok ırmak kıyısından geçti.

Kiliseye ulaşmadan önce, birçok kez yolunu değiştirdi.

Birçok şaşkırtıcı yörede, kayalıklara tırmandı; uzaklara giderek geride kalan arkadaşlarından bir yabancı gibi ayrılıyordu.

Böylece şövalye birçok kıyıda geçti; yolu boyunca, karşısına uğursuz ve cüretli bir düşmanın çıkıp, onu çarpışmak zorunda bırakmaması, şaşkırtıcıydı.

Şövalyenin dağlarda, tepelerde karşılaştığı serüvenlerinden onda birini bile anlatmak güçtür.

Kimileyin ejderhalarla, kimileyin eğri büğrü kayalarda yaşayan satirlerle, boğalarla, ayılarla, kimileyin de yaban domuzlarıyla ve arkasından homurdanarak gelen, yalçın kayaların devleriyle çarpışıyordu; gözüpek bir yiğit olmasaydı ve Tanrı'ya hizmetlerinde kusur etmiş olsaydı, kesinlikle çoktan öldürülmüş ya da ölmüş olurdu.

Çarpışmak onu kızdırıyordu; ama kış, ondan da beterdi.

(32) Wyrle: Chester ilinin üçüncü Earl'ün ormanlık haline getirdiği ve bu durumunu XVI. yüzyıla dek koruyan bölgesi.

Bulutlardan soğuk, duru yağmur taneleri düşüp sarmış yeryüzüne daha varmadan donduğu sıralarda, Gavvain, sulu sepkenden yarı donmuş bir durumda, zırhlarının içinde uyuyordu; birçok gece çıplak kayaların üstünde uyudu.

Dağların tepelerinde, sanki çevreye sığıyormuş gibi soğuk dağ suları aşağı akıyor; başının üstünden sarkan sert buz parçaları oluşuyordu.

İşte bu zor koşullar altında, tehlike ve güçlükler içinde, şövalye tek başına böyle bir yörede Noel gecesine dek atını sürdü; bu zamanlarda Meryem Ana'ya yakınıyor, kendisini bir bannak buluncaya dek koruması için yalvarıyor; ondan yardımını ve kılavuzluğunu istiyordu.

Sabahleyin atını bir dağın yanına sürdü ve düşünemediğince sık ağaçlı olan bir ormana daldı. Bu ormanın her iki yanında yüksek tepeler vardı; ağaçlarıysa kocaman yaşlı meşelerden oluşuyordu; yüzü bir aradaydı; fındık ağaçları ve kara çalılar birbirlerine dolaşmış ve meşelerin üstünü kuşatmıştı.

Her yanı yaban yosunları sarmıştı.

Çıplak dalların üstünde, üzünçlü kuşlar tünemişti; bunlar soğukun verdiği acılardan dolayı acınacak seslerle ötüyorlardı.

Gryngolet'in üstündeki adam, bunların altından yoluna gitti.

Tek başına bataklıklardan, çamurlu topraklardan geçti. Bu yüzden dinsel görevini, insanların üzüntülerine son vermek için Noel gecesini Meryem Ana'dan doğan Hazreti İsa'ya karşı olan görevini yapamamaktan dolayı kaygılanıyordu ve bu yüzden içini çekerek şöyle

dedi: "Tanrım! Sana ve anaların en akıllısı, en sevgilisi olan Meryem Anamıza yalvarırım; bana, içinde bütün varlığımla bu kutsal günü kutlayabileceğim bir yer göster. Sizden bunu, acınacak durumumla, gün doğmadan istiyorum. Böylece bütün yüreğimle, Yüce Tanrım, Meryem Anamız ve Hristiyanlık inancı için dua edebilirim."

Hem Tanriya yalvarıyor, hem atını sürüyordu. Hem de kötü talihine haykırıyordu.

Ulu Tanrımız onu kutsadı.

Gavvain, "Çarmıha gerilmiş Hazreti İsa, beni kutsal" diyordu.

Şövalye, çevresi bir hendekle çevrilmiş olan ormana gelmeden önce, üç kez istavroz çıkardı.

Dallarla sarılmış ve hendeklerinin yanında birçok ağaç kütüğü bulunan bir toprak parçasının üzerinde bir şato vardı. Bu yurtluk öyle güzeldi ki, şövalye ömründe böylesine sahip olmamıştı.

Yapı bir çayırın ortasına kurulmuş, çevresi de bir koruyla çevrilmişti. İri çivili parmaklıklar, sık sık bölmelerle ayrılmıştı; bunlar da, hemen iki milden çok ağaçlık bir alanı çevreliyordu. Güzel meşe ağaçlarının arasından ışıldayan ve parıldayan bu bölümü, Gavvain seyretmeye başladı. Bundan sonra, bir şövalyeye yakışır yolda tolgasını çıkarıp kendisine karşı pek sevecen davranan, ona büyük bir ilgiyle kalacağı bu yeri gösteren ve onun yakınmalarını dinleyen İsa'ya ve St. Julian'a bütün yüreğiyle teşekkür etti.

"Şimdi güzel yurtluk," dedi, "Sana rica ederim, beni kabul et."

Bundan sonra parlayan üzengileriyle Gryngolet'i mahmuzladı.

Ve yalnızca raslantıyla, şatonun bahçesine girilen ana kapıyı seçti.

Bu yol da onu, çabucak köprü'nün sonuna erdirdi.

Köprü hemen kalktı, kapılar ivedilikle kapandı. Duvarlar çok sağlam yapılmıştı. Rüzgârın yıkıcı vuruşlarından etkilenmiyordu bile.

Atın üzerinde duran şövalye, şatoya gitmeden, bu yere doğru giden derin hendeğin kıyısında durdu; duvar, sulann derinliklerine iniyor, yeniden, büyük bir kurumla yükseliyordu. Duvar, kornişlerinin kabartmalarına dek sağlam yontma taşlardan yapılmıştı. Mazgalların altında, sağlam, yatay demir parçalar vardı; bunların aralarına gözetleme kuleleri oturtulmuştu. Tertemiz ok delikleri vardı. Şövalye böyle sağlam korunan bir şatoyu hiç görmemişti.

Bundan sonra Gavvain, bu büyük şatoya baktı.

Şatonun üstüne dikilmiş kuleler, pek kalın ve inatmayacak derecede uzundu. Tepeleri büyük sanatla işlenmişti. Badanalınmış bacaları vardı. Bundan soma şövalye, kulelerin parlayan damlarına baktı. Şatonun çok kaim öbekler oluşturan mazgal aralıklarının her yanında boyanmış kuleler vardı. Bunlar, sanki kartondan yapılmış gibi görünüyorlardı.

Atın üzerindeki şövalye, surlardan içeri girip, güzel dinlenince gününü bu şatoda geçirmek düşüncesini pek hoş buldu; seslendi ve duvarın üstünde sevimli bir kapıcı gözüktü. Adam şövalyeyi selamladı.

Gavvain, "İyi efendi," dedi. "Gidip bu evin Soylu lorduna, derdimi anlatır ve burada kalmam için yalvarır mısınız?"

Kapıcı, "Hay hay efendim," dedi. "Eminim ki iyi karşılanacak ve istediğiniz sürece burada kalabileceksiniz."

Bunun üzerine kapıcı çabucak gitti ve biraz sonra yanında şövalyeyi eğlendirmek için gelen birçok nazik insanla gözüktü.

Bunlar asma köprüyü indirdiler ve büyük bir incelikle şatodan çıkıp şövalyeyi uygun biçimde karşılamak için soğuk toprağın üstünde diz çöktüler.

Çok yüksek olan geniş kapıdan geçmesi için ona yol açtılar. Gavvain, incelikle onları kaldırdı ve köprüyü geçti.

Kimileri, atından ininceye dek eyerinden tuttular. Sonra epey gözüpek bir adam, şövalyenin atını ahıra soktu, bundan sonra Gavvain'i törenle içeri almak için, şatodan aşağı, şövalye ve silahlılar indiler; başından tolgasını çıkardığında, birçoğu bunu onun elinden almak ve bu soylu adama böylece bir hizmette bulunmak için telaş gösterdiler.

Aynı zamanda hem kılıcını, hem de kalkanını aldılar.

Bunun üzerine Gavvain, hepsini incelikli bir bir edayla yeniden selamladı.

Buna karşılık, birçok yiğit adam, bu prence ilgi göstermek için ona doğru ilerledi.

Yüksek zırhlarının içinde, onu hole götürdüler. Burada kızgın ateş parlıyordu.

Derken, bu insanların efendisi, ayakta duran Gavvain'i karşılamak için odasından çıktı.

Ve dedi ki: "Gönlünüzün rızasıyla uğradığınız bu yere, safa geldiniz. Buradaki her şeyi malınız gibi bilin ve buyruğunuzda olduğunu unutmayın; istediğiniz gibi kullanın."

Gavvain, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Tanrı gönlünüze göre versin."

Çok hoşnut görünen bu adamlar, birbirlerini kucakladılar.

Gavvain, kendisini böyle sıcak karşılayan adama bakti ve şatonun sahibi olan bu adamın, çok gözüpek bir adam olacağını düşündü; olgun olmasına karşın, gerçekten iri yapılı bir şövalyeydi. Sakalı gür, parlak, kızıla çallar kestane rengindeydi. Ağırbaşlıydı, güzel yapılı balçaklarının üstünde dik duruyordu; ateş gibi korkunç, karışık bir yüzü vardı; kibar sözler söylüyordu. Gavvain, 'Böyle iyi insanları yönetmek ve böyle bir şatonun efendisi olmak ona yakışıyor', diye düşündü.

Şatonun lordu, Gavvain'i bir odaya götürdü ve şövalyeye, hizmetlerde bulunabilecek bir adam getirmeleri için hemen buyruk verdi; bunun üzerine şövalyenin buyruğuna yeterince adam ayrılmış oldu.

Gavvain'in buyruğuna verilen adam, onu çok güzel döşenmiş bir yatak odasına götürdü. Burada olağanüstü yatak takımları ve yatağı süsleyen örtüler, saf ipekten yapılmış sırma kenarlı perdeler ve gene özenle yapılmış en güzel desenli örtüler, üzeri türlü renklerde ipliklerle işlenmiş ve bunların da üstü parlak kürkle süslenmiş kor-

nişlerden sarkan perdeler, kırmızı altından yapılmış hal-kalar, duvarlara asılmış değerli kırmızı kumaştan ve Tharsia ipeğinden yapılmış cicimler vardı. Yerdeki halılar duvardakilere uyuyordu.

İşte burada, zırhlar ve parlak giysiler içinde olan Gavvain'in üstü başı, güzel sözler ve neşe gösterileriyle çıkarıldı.

Değiştirmesi, seçmesi ve istediğini giymesi için, ona tıpatıp uyan zengin giysiler getirildi.

Çabucak bunların içinden birini alıp şövalyeye giydirdiler.

Dalgalanan etekleriyle bu giysi, şövalyeye çok yaşta.

Giysi, dış görünüşüyle bir bahar betimlemesini andırıyordu.

Oradaki insanlar, kol ve bacakları rengarenk, parlak ve olağanüstü güzel kumaşlara sarınmış bu şövalye gibi yakışıklı bir insanı, Hazreti İsa'nın henüz yaratmamış olduğu kanısına vardılar.

Bu adam, dünyanın hangi, köşesinde olursa olsun, savaş alanında kendisiyle boy ölçüşülemeyecek bir soy-luydu.

Gavain için, mangal kömürünün yandığı şöminenin önüne bir sedir hazırlanmış, üzerine bir örtü örtülmüş, değerli kahverengi kumaştan yapılmış yastıklar bu pike örtünün üstüne konmuştu. Pelerininin her yanı pek ağır işlerle işlenmiş, içi en iyi cins kakım kürkle kaplanarak süslenmişti. Başlığı da aynı türdendi. Aynı derecede değerli olan kanepeye oturunca, iyice ısındı; bu da onun neşesini yerine getirdi.

Derken çok zengin bir sofraya kuruldu ve üzerine kar gibi ak bir örtü serildi. Bu örtünün üzerine onu korumak için ikinci bir örtü yayıldı.

Tuzluklar ve gümüş kaşıklar konuldu.

Gavvain'in karnı öyle acıkmıştı ki, hemen yemeğe gitti. Şövalyeler kendisine pek iyi hizmet ettiler ve tadına doyumaz türlü türlü et sularından sundular.

Bunların miktarı, uygun görüldüğü üzere, her gününün iki katıydı.

Çeşit çeşit balık da vardı; bunlardan kimileri ekmekle pişirilmiş, kimileri kızgın kömürde kızartılmış, kimileri haşlanmış, kimileriye baharatla çeşnilendirilerek güveçte pişirilmişti; hepsinde de lezzetli salçalar kullanılmıştı.

Gavvain, bunların hepsini beğendi.

Öteki silahşörler, şövalyeyi daha yemek yemesi için zorladıklarında, bunun çok zengin bir şölen olduğunu, kendisine özgü, uygun bir dille söyledi:

"Şimdi sizler de kendinizi perhize sokun, sonra bol bol yersiniz," dedi.

Şövalye çok neşelenmişti; çünkü içtiği şarap basma vuruyordu;

Bundan sonra, yolunca yordammca, bu soylu prensin hangi saraydan olduğu soruldu, soruşturuldu. Sonuçta bu incelikli şövalyenin, Yuvarlak Masa'mn ünlü kralı Arthur'un sarayından biri olduğu anlaşıldı.

Ve böyle bir Noel gününde, onun buralara gelmesine hangi olayın yol açtığı da öğrenildi.

Lord, bu şövalyenin kendi konuğu olduğunu öğrenince, yüksek sesle güldü ve bunu çok eğlenceli buldu.

Ve şatodaki bütün insanlar, şövalyenin huzuruna tam zamanında çıktıklarından dolayı sevinç içindeydiler.

Çünkü, her yere ün salmış olan yiğitliği, bir şövalyeye yakışır yoldaki davranışları, yeryüzündeki bütün insanlardan daha çok saygı görmesi, buradaki insanlara onunla aynı sofrada bulunmaktan doğan bir neşe veriyordu.

Oradaki her şövalye, yanında oturan arkadaşına alçak sesle dedi ki:

"Şimdi pek iyi işlenmiş bir yeteneğin belirtilerini, bu şövalyenin davranışlarını görecek; konuşmalarımızda bize yarar sağlayacak olan saraylı konuşma biçiminin pürüzsüz yöntemini hiç yorulmadan öğreneceğiz. Çünkü burada, iyi yetiştirilmiş insanların örneği olan bir adamı ağırıyoruz. Gerçekten, Yüce Tanrı bizlere ilgisini bağışladı; Gawain gibi bir konuğu bağışladı bize. Bu şövalye yaşamından hoşnut, oturup soylu tavırlarla konuşmaya başladığında, bizler bu şövalye sayesinde, Soylu tavır ve davranışları öğreneceğiz. Umarım ki, onu dinleyen herkes, bir saraylı nasıl konuşur, bunu öğrenecek."

Yemek bittikten sonra bu soylu adam sofradan kalktı. Gece yaklaşmıştı.

Ki lise'de hizmet eden papazlar, büyük şölenin akşam duası için, çalmakta hakları olan çanı, ağırbaşlılıkla çaldılar.

Şatonun sahibi ve leydiler gitmeye hazırlandılar ve iyi döşenmiş bir odaya incelikli tavırlarla girdiler.

Neşe içinde olan Gavvain de aynı odaya çabucak girdi; Lord, onu giysisinin eteğinden çekerek içtenlikle oturttu.

Sanki çoktan beri tanıyormuş gibi, Gawain'e adıyla seslendi ve yeryüzünde kendisinden en iyi karşılamaı görecek adam olduğunu söyledi.

Gavain, bütün yüreğıyle ona teşekkür etti ve birbirleriyle kucaklaştılar.

Akşam duası bitinceye dek bir arada oturdular. Bundan sonra şatonun leydisi, şövalyeyi görmek istedi. Çevresinde birçok güzel kızla odasından çıktı. Bu kızların gerek vücutları, yüzleri, gerek organları arasındaki uyum; renkleri, huyları ve başka birçok şeyleri yeryüzünün öteki kızlarından üstündü.

Dahası, şövalye bunları Guinever'den de güzel buldu; bu hoş kadını selamlamak için geçenekten geçti. Bu leydinin solunda daha yaşlı bir kadın vardı; epeyce yaşlı görünüyor, oradaki şövalyelerden daha çok saygı görüyordu.

Bunlar görünüş olarak hiç birbirlerine benzemiyorlardı.

Çünkü, genç olanı ne denli tazeyse, yaşlı olanı o derece yıpranmıştı.

Genç leydi kırmızı kumaşlara bürünmüştü; yaşlı kadının buruşmuş bir yüzü vardı; genç olanın başıyla boynunu bir tül örtmüştü.

Göğsünü ve güzel, çıplak boynunu, duru inciler sarılmıştı. Teni, tepelerin doruklarında görünen kardan dahaı da aktı; yaşlı kadımsa, siyah çenesi kar gibi ak bir tülle örtülmüş; alını, ipekli bir kumaşla kapatılmış ve her yeri sarılmıştı. Bundan başka her yanı da süslenmişti.

Böylece leydinin, kara kaşlarından, bakılması hoş görünmeyen çapaklı gözlerinden, burnundan ve çıplak

dudaklarından başka hiçbir yeri açık kalmamıştı. Ama Tanrı'nın katında gerçek şu ki, dünyadaki bütün insanlar bu kadına tapılabilecek bir hanımefendi diyebilirlerdi.

Kısa boylu ve kaim gövdeliydi; arkası çıkıktı.

Ama, yamndakine bakmak insana büyük bir zevk veriyordu.

Gavvain, kendisine ilk bakışta vurulmuş gibi gözüken bu güzel ve ince tavırlı leydiyi görünce onlara doğru yürüdü; yaşlı olanım selamladı, alçakgönüllü bir tavırla eğildi.

Güzel olanımsa hafifçe kolları araşma aldı, terbiye-li bir tavırla öptü ve bir şövalyeye yakışır tonda konuştu.

Her ikideydi de onunla daha çok tanışma isteğinden dediler ve Gavvain çabucak onlara, kendisini zavallı bir hizmetli olarak kabul etmelerini diledi.

Gavvain'i ortalarına alıp aynı zamanda konuşarak onu bir odaya, bir şöminenin yanına götürdüler; özellikle baharat istettiler ve hizmetliler de istediklerinden bol miktarda getirmek için koşurdular. Her seferinde lezzetli şarap da birlikte geldi.

İyi şövalye birçok kez ayağa kalktı.

Birçok nedenle, ortada, artan bir neşe yaratıldı.

1 Gavvain, başlığını yakalayıp bir mızrağın üstüne astı. Ve bunun böyle bir Noel gününde en çok neşe yaratabilecek olana verilecek bir ödül olmasını önerdi.

Ve dedi ki: "Bütün bağlılığımı ant içerim; her şeyin iyisinden hoşnut kalmakla yetineceğim ve arkadaşlarımla yardımıyla, başlığımı birine armağan edeceğim."

Böylece Gavvain, holdeki öteki şövalyelerle birlikte, ev sahibi şamdanların hazırlanmasını, ışıkların yanması-

nı buyuruncaya dek, neşeli konuşmalarla o gece çok eğlendi. Bundan sonra izin isteyerek yatmaya gitti.

Ertesi sabah, herkesin pek iyi anımsadığı bir zaman; çünkü yazgımızı belirleyen Hazreti İsa'nın doğduğu gün.

Onun uğruna, yeryüzünde herkesin içinden neşe taşıyor; işte aynı neşe, bugün bu şatoda eğlenceler yaratıyordu.

Her öğün için, pek lezzetli yemekler hazırlandı; erkekler en iyi giysilerini giymişler, yüksek bir yerde hazırlanmış sofranın yanında, ayakta duruyorlardı.

Yaşlı leydi, kendisine ayrılmış olan yüksek bir yerde oturuyordu.

Sanırsam, ev sahibi onun yanında yer aldı; Gavvain'le güzel leydiyse aynı derecede saygı gören sofranın ortasında yan yana oturdular.

Bundan sonra, yakışık düştüğü üzere, holde bulunan her adama, kendi konumuna göre büyük bir incelikle yemek dağıtıldı.

Bu öğle yemeğinde, bol yemek, bol neşe, bol sevinç vardı.

Bunların hepsini teker teker anlatmak, çok yorucu bir iş olur.

Aynı zamanda ben, bu ayrıntıları anlatmak için kendimi epey sıkıntıya sokmuş olurum.

Ama eminim ki, Gavvain ve bu güzel kadın, yaptıkları birçok incelikli konuşmadan dolayı birbirlerinin yanında olmaktan hoşlanıyorlardı; güzel kadının kendine özgü, incelikli, yapmacıktan uzak sözleri ve varlığı, gerçekten her soyluyu kendinden geçirebilirdi.

Boruların, gaydaların, dümbeleklerin sesleri işitildi ve herkes kendi işiyle ilgilenmeye başladı. Bu çift de kendi alemlerine daldılar.

O gün neşe içinde geçti, öbür gün geldi; üçüncü gün de ikinciye izledi, o da aynı neşeyle geçti.

Şatoda, Saint John (33) günü neşe içinde kutlandı. Oradakiler bunun sonuncu eğlence olduğunu anımsadılar. Sabahın erken saatlerinde şatodan ayrılan konuklar vardı.

Bu yüzden, bütün gece oturup şarap içmişler; ardi arkası kesilmeyen danslar yapmışlardı.

En sonunda, çok geç olunca, izinlerini istediler ve her güçlü adam kendi yoluna gitti. Gavvain de onlara iyi günler diledi. Ev sahibiyse şövalyeyi kolundan tuttu ve onu kendi odasına, şöminenin yanına götürdü; burada onu yanına çekerek, böyle kutsal bir şölen gününde kendi şatosuna onur vermekle büyük bir iyilikte bulunmasından ve sonsuz neşesiyle şatosuna bir onur bağışlamasından dolayı incelikle teşekkür etti. "Gerçekten efendim, yaşadıkça, Tanrının kendi şölen gününde, Gawain'in konuğum olduğunu asla unutmayacağım," dedi.

Gawain, "Bütün yüreğimle size teşekkür ederim / efendim," dedi. "Bütün şan ve onur sizindir. Ulu Tanrıski ödüllendirsin! Her yönden buraya bağlı olduğum için, buyruklarınızı bekleyen bir şövalyeyim. İsteklerinizi yerine getirmeye hazırım."

Şatonun lordu, Gawain'i alkoymak için epey çaba-

(33) Hazreti İsa'nın on iki havarisinden biri.

ladı; Gavvain de ona yanıt olarak bu öneriyi asla kabul edemeyeceğini söyledi.

Bunun üzerine lord, Gavvain'e, hangi üzücü eyleminin böyle kutsal bir mevsimde ve böyle kutsal bir dinlence gününden önce, kralın büyük salonundan kendisini ayırıp serüvene atılarak buralara kadar sürüklediğini sordu.

Gavvain:

"Gerçek şu ki efendim, söylediklerinizin hepsi doğru," dedi, "çok önemli ve zorunlu bir iş, beni salondan ve saraydan ayrılmak zorunda bıraktı. Çünkü, ben, yer yüzünün neresinde bulunabileceğini kestiremediğim bir yeri aramaya çağrıldım. Yeni yılın ilk sabahı, kesinlikle oraya ulaşmalıyım; Tanrı yardımcım olsun! Çünkü bütün Logre ilini karış karış aradığım halde bulamadım. İşte bu nedenle efendim, size soruyorum, Yeşil Kilise'nin nerede olduğunu ve oranın gene yeşil olan şövalyesi konusunda bir şeyler biliyorsanız, bana doğruyu söyleyin. Bu adamla aramızda pek ciddî bir sözleşme yapılmıştı. Bu anlaşma gereğince, ben o adamı, ölmez de sağ kalırsam, belirlediğimiz yerde, yeni yılın ilk sabahında bulacağıma söz verdim. İşte çok az zaman kaldı ve Tanrı izin verirse, bu adamı arayacağım; Tamı hakkı için, bu adamı bulabilirsem, malım mülküm olmasından daha hoşnut olacağım! Bundan dolayı, sizin onayınızla, gerçekten bırakın gideyim, şimdi düşüp ölmek, oraya üç gün sonra, zamanında varmamaktan daha iyidir."

Bunun üzerine lord, gülerek yanıt verdi:

"Burada kalmak zorundasınız; çünkü size bu yeri eğlenti süresinin sonunda göstereceğim. Artık Yeşil Kili-

se sizi üzmesin; şimdi güzel güzel yatın ve rahatınıza bakın. Bu günler geçsin, yeni yılın ilk günü, bu yeri bulmak için yola koyulur ve sabaha karşı oraya gider ve istediğinizi yaparsınız. Yeni yılın ilk gününe dek burada kalın; ondan sonra kalkıp gidersiniz. Adamlarım sizi uğurlarlar. Orası, buradan yaklaşık iki mil uzaklıktadır."

Gavvain buna çok hoşnut oldu ve neşeli neşeli güldü:

"Bunun için ve her şey için size çok teşekkür ederim. Şimdi talihim beni, yolculuğumun sonuna getirdi. İstedığınız gibi burada kalacak, başka şeylerde de neye karar verirseniz, onu yapacağım."

Bunun üzerine lord, Gavvain'i kolundan tutup oturttu ve şövalyeyi eğlendirmek için birçok leydi getirildi

Hâlâ kendi aralarında pek güzel eğleniyorlardı; lord, aklı başında olmayan bir adam gibi, neşe içinde birçok hoş konuşma yapıyordu.

Bundan sonra, yüksek sesle Gavvain'le konuşmaya başladı:

"Benim her söyleyeceğim şeyi yapmaya karar verdiniz; bu sözü, şu dakikada burada tutar mısınız?"

Gavvain, "Gerçek şu ki efendim, şatonuzda kaldığım sürece, buyruklarınıza hazırım!" dedi.

Şatonun sahibi yanıt verdi:

"Çok yorucu bir yolculuk yaptınız; uzun bir yol geçtiniz. Geceleri uyuyamadınız; gerek yiyecek, gerek uyku konusunda güçlük çektiniz... Bunların hepsini biliyorum. Bundan dolayı, yukardaki odanızda kalın ve rahatınıza bakın. Âyin ve yemek zamanına dek dinlenir, canınız istediğinde iner, karımla oturursunuz; ben şatoya

dönünceye dek o sizin yanınızda kalır ve size arkadaşlık eder. Ben, sabahleyin erken kalkar, ava giderim."

Gavvain, bütün bunları kabul etti ve incelikle lordun önünde eğildi.

Lord, "Dahası da var," dedi. "Aramızda bir sözleşme yapacağız; ben ormanlarda ne avlanırsam, bunların hepsi sizin olacak; siz de ne kazanırsanız, onu benimkilerle değiştireceksiniz, işte iyi efendi, pazarlığı böyle yapalım. Bütün dürüstlüğümüzle, kısmetimize düşen payları değiştirelim."

Gavvain, "Tanrı hakkı için," dedi. "Kendinizi eğlendirmek için ne yaparsanız onu kabul ediyor ve pek iyi buluyorum."

Lord, "Bu sözleşmeyi kutlamak için kim bize içki getirecek?" dedi.

İşte halkın lordu, bu yolda konuştu.

Oradaki lord ve leydilerin her biri canı istediğince güldü, içti ve bu insanlar birbirleriyle incelikle şakalaştılar ve koşulsuz bir karara vardılar; sonra kibar tavırla ve güzel sözlerle ayağa kalktılar; durdular; yavaş sesle konuşup birbirlerini incelikle öptüler ve böylece ayrıldılar.

Birçok neşeli insan ve parlayan meşalelerle, sonunda her şövalye kendi odasına büyük bir incelikle götürüldü.

Yatağa girmeden önce sözleşmenin koşulları, birçok kez yinelandı.

Halkın bu eski lordu, eğlenci yönetmesini pek iyi biliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi günün erken saatlerinde, şatodakiler yataklarından kalktılar.

Gidecek olan konuklar, seyislerini çağırdılar. Acele edip, çabucak atlarına eyer vurdurdular. Donanımlarını tamamlayıp çantalarını topladılar.

Tam anlamıyla donanımlı olan, yüksek sınıftan olan bu insanlar, atlarını sürmek için hafifçe hayvanlarının üstüne sıçradılar; dizginleri tuttular; her şövalye kendi istediği yola koyuldu.

Şatonun sevgili lordu, birçok şövalyeyle birlikte, en son hazırlananlar arasında değildi; ivedilikle birkaç lokma yedi; sabah ayinini dinledikten ve av borusunun öttürülmesinden sonra, av alanına gitti.

Böylece, bir tek gün ışığı demeti yeryüzünü aydınlatmadan önce, şatonun lordu şövalyeleriyle birlikte yüksek atlarının üstündeydi.

Av köpekleriyle bir araya bağlanan dışı köpekleri, kulübelerinden bıraktılar; borular üç av havası çaldı. Av köpekleri, bağırmaya başlayıp büyük bir gürültü yaptı.

Başkalarından işittiğime göre, en yetenekli yüz avcı ava katılmış.

Geyik avında kullanılan köpekleri yönlendirenler, avlanma durağına gittiler. İki avcı bunları özgür bıraktı.

Bu boru seslerinden dolayı ormandan korkunç gürültüler yükseldi.

Yabanıl hayvanlar, av köpeklerinin bağırmalarıyla titredi; hayvanlar koyağın içine sürüldü; bunlar korkularından deliye döndüler; yüksek yamacı tırmanmaya başladılar; ama gür sesleriyle bağırarak avcı kolları, bunları ürküterek geri çevirdi.

Bu avcılar, geyik yavrularını, aynı zamanda dallı budaklı boynuzlarıyla kızgın geyikleri, yarı yola kadar indirdi; daha ileri gidemediler; çünkü soylu lord, bu mevsim dönümünde hiçbir adamın erkek geyiğin üstüne gitmesine razı değildi.

Geyikler ve sürülmüş hayvanlar, "Ha! Ha!" diyerek ve başka başka av sesleriyle bağırarak geri çevrildi. Derin koyağa sürüldü. Hayvanların, havada uçan okların altında olduğunu insan görebilirdi.

Her kezinde bir ok hızla gidiyor ve geniş boynuzlu bir geyiğin kahverengi derisine saplanıyordu. Zavallı hayvan çığlık atıyor, ormanın kıyısında can veriyor, iz üzerinde yürüyen av köpekleri de onları hızla kovalıyordu.

Bunların arkasından da borularıyla avcılar, öyle bağırarak ve bağırsıkları yankılanarak koşuyorlardı ki, onların gürültüsüyle sanki kayalar parçalanıyordu.

Bu avcılarının elinde ölen ne kadar hayvan varsa, hepsi toplandı ve ay merkezine getirildi.

Yüksek bir yere sürüklenip oradan suların içine atıldı.

Av merkezindeki adamların, bu işlerde yüksek yetenekleri vardı.

Ama av köpekleri öyle büyüktü ki, bunlar avcılar yetişinceye dek hayvanları bir saldırışta parça parça ettiler.

Şatonun lordu olağanüstü neşeliydi. Sık sık atını şaha kaldırıyordu. Ve böylece bu günü, neşe içinde geceye bağladı.

işte lord, orman kıyısında böyle vakit geçirdi. İyi şövalye Gavvain ise, günün ışıkları duvarların üzerinde oynarken, her yeri perdelenmiş görkemli yatağının içinde, tertemiz örtülerin altında, sabah uykusunu uyuyor.

Derin uykusunun arasında, kapıda bir tıkırtı işitir gibi oldu; kapı çabucak açıldı; Gavvain kafasını yatak örtülerinin altından çıkardı; aynı zamanda perdenin köşesini azıcık araladı ve Acaba ne olabilir?' diye, sesin geldiği yana bakmaya başladı.

Gelen, yeryüzündeki kadınların en güzeli olan, şatonun ley dişiydi.

Uslucacık kapıyı kapadı ve yatağa doğru yürüdü.

Şövalye utanıp yatağa uzandı; büyük bir ustalıkla, uyuyormuş gibi yapıp yatakta kımıldamadı. Leydi, perdeyi kaldırdı ve yavaşça yatağın kıyısına oturdu; öylece, uzun bir süre şövalyenin uyanmasını bekledi.

Gavvain, uzun zaman uykudaymış gibi kaldı. İçinden de bunun neye varacağını düşünmeye başladı; şaşkınlık içindeydi. Böyle olduğu halde kendi kendine:

"Sanırım kendisiyle konuşup hemen ne yapacağını anlamak çok daha iyi olacak..." dedi.

Bunun üzerine uyanır gibi yaptı; gerindi ve leydiye döndü.

Göz kapaklarını araladı; sanki şaşırılmıştı, istavroz çıkardı, bununla kendini leydinin hilelerine karşı korumak istiyordu. Beyaz, yumuşak, aynı zamanda pembeleşmiş yanakları ve çenesiyle bu leydi, gülümseyen küçük dudaklarını oynattı ve konuşmaya başladı:

"Günaydın Sir Gavvain" dedi. "Kaygısız bir uykucusunuz, bir insan size duyurmadan buraya pek güzel girebiliyor; baskına uğradınız! Ama aramızda bir anlaşma yapabiliriz. Şuna emin olun ki sizi yatağa bağlayacağım!"

Leydi bu sözleri söylerken durmadan gülüyor ve sürekli elini kolunu oynatıyordu.

Gavvain, neşe içinde, "Günaydın güzel leydi," dedi, "Bana ne isterseniz yapın, bu davranışlarınız hoşuma gidiyor; çünkü kendimi tümünden size teslim ediyor, bana acımanızı istiyorum. Bana sorarsanız, bu en iyisi; çünkü benim bir görevim var."

Gavvain, bunları söyledikten sonra, kahkahalarla güldü:

"Ama bundan sonra güzel leydi, bana bir iyilik yapıp tutsağınızı özgür bırakır ve ayağa kalkmasını buyurur musunuz? Yataktan kalkıp giyinsem iyi olacak; böylece sizinle daha rahat konuşabileceğim."

Güzel leydi:

"Doğrusunu söylüyorum, hayır, güzel efendi," dedi. "Yatağınızdan kalkmayacaksınız. Böyle kalmanızı istiyorum. Sizi buraya bağlayacağım... Bundah sonra, yakaladığım şövalyemle istediğim gibi konuşacağım; çünkü

Sir, atını sürdüğü her yerde bütün dünyanın tapındığı ortür ve inceliğiyle, bütün lord ve leydilerin arasında saygıyla övülen Sir Gavvain'in siz olduğunuzu pek iyi biliyorum. Şimdi buradasınız ve ikimiz baş başayız; kocam ye adamları çok uzaktalar. Öteki şövalyeler ve oda hizmetçilerimin hepsi uykuda. Kapı kapalı ve sağlam bir anahtarla kilitli. Böylece evin içinde herkesin taptığı bir insana sahibim. Söyleşimiz bitinceye dek onunla hoş bir vakit geçirmiş olacağım, isteklerinizi karşılamak için, bedenim buyruğunuzu bekliyor. Sizin kul ve köleniz olmam gerekli; olacağım da."

* Gavvain:

"Tanrı hakkı için," dedi, "Söz ettiğiniz, böyle överek anlattığınız adam, sanırım ben değilim; ama bunu bir fırsat sayacağım. Ben, kendim bunu çok iyi bilirim, değersiz bir şövalyeyim. Ama Tanrı hakkı için, böyle davranmak size iyi görünüyorsa, ben de çok hoşnut olurum. Sizi, hizmetimle hoşnut etmek, benim için bir onurdur."

Güzel leydi:

"Gerçek şu ki, Sir Gavvain..." dedi; "Başkalarının hoşuna giden değeriniz ve yiğitliğinizde bir eksik bulsaydım ya da hiç beğenmeseydim, bu davranışım, kesinlikle iyi yetiştirilmemiş olduğumu gösterirdi. Tıpkı, sizi şimdi ben burada nasıl alıkoyuyorsam, aynı biçimde, sizin inceliğinizden yararlanacak ve sizinle hoş vakit geçirmek isteyecek, güzel sözlerinizi, neşeli konuşmalarınızı dinleyecek, üzüntülerini, sıkıntılarını size böylece hafiflettirecek ve bunu, sahip oldukları bütün servetleriyle değiştirebilecek leydiler vardır, işte ben de, herke-

sin istediği bu Şövalyeyi, göklerin hükümdarının iyiliğiyle avuçlarımın içine aldım."

Böyle güzel bir yüzü olan leydi, onunla böylece ŐakalaŐtı. Şövalye incelikli sözleriyle, ne söylediye, ona yanıt verdi.

Neşeli Şövalye:

"Leydi" dedi; "Hazreti Meryem sizi gönendirsin, çünkü sizde soylu bir yüceğönüllülük buldum; birçok insan davranışlarını, çoğu kez, başkalarınınkinden örnek alarak belirlerler; ama, siz bana verdiğiniz onurda abartıya kaçıyorsunuz; çünkü böylesini hak etmiyorum; bu, ancak sizin inceliğiniz ve yüceğönüllülüğünüzdür."

Güzel leydi:

"Meryem Ana hakkı için," dedi. "Ben hepten başka düşünüyorum: Yaşayan bütün kadınların erdemleri ben de olsaydı ve dünyanın bütün süsleri avuçlarımın içinde olsaydı; bunların hepsini, burada tanıdığım ve değerini, güzelliğini, inceliğini, neşeli davranışlarını beğendiğim ve daha önce kendisinden söz edildiğini işittiğim Şövalyenin uğruna deđiŐtirirdim. Yeryüzünde size yeğleyebileceğim hiçbir erkek yoktur."

Şövalye:

"Gerçekten de soylu leydi," dedi; "Daha iyi birim seče bilirsiniz; ama bana vermiŐ olduğunuz değerden dolayı övünüyorum. Ciddi söylüyorum; hizmetliniz olma-ya hazırım. Sizi başımın tacı yapıyor ve Őövalyeniz oluyorum. Hazreti İsa sizi kutsasın."

Böylece, sabahın alacakaranlıđı gečeinceye dek, daha birçok Őeyden söz ettiler.

"Ve bu süre içinde leydi, şövalyeyi delice seviyor-muş gibi davrandı.

Şövalye hep savunma durumunda kaldı ve çok dü-rüst davrandı.

Leydinin kafasını şu kurcalıyordu: 'Ben dünyadaki kadınların en görkemlisi de olsam, şimdi o, bana, hiç za-man yitirmeden atıldığı felaketten dolayı aşkını ilan ede-cek; kaçınılamayacak olan o vuruş, kesinlikle vurulmalı-dır."

Bundan sonra leydi izin istedi; şövalye de onu he-men selamladı. Leydi, Gavvain'e iyi günler dileyerek ona şöyle bir baktı, arkasından da güldü.

Ayakta durduğu sürece söylediği cüretli sözlerle, şövalyeyi şaşkınlığa düşürdü:

"Şimdi, söze bereket veren Tanrı; bu övgüler sizi bana bağlı kıldı. Siz Gavvain olmasaydınız, bu konu tar-tışılabilirdi."

Şövalye hemen, "Niçin?" diye sordu.

Ona kaba davranmış olmaktan korktu; ama leydi ona mutluluklar diledi ve aşağıdaki sözleri söyledi:

"Gavvain gibi iyi ve onun gibi incelikli tanınmış ve inceliğin tam anlamıyla içinde ortaya çıktığı bir şövalye, bir leydinin yanında uzun süre nasıl kalımı, pek iyi bil-miyor; çünkü incelikle, bir öpücük için yal varmadı bile; söyleşimizin sonucunda bir eğlence bile yaratamadı."

Bunun üzerine Gavvain dedi ki: "Gerçekten güzel leydi, istediğiniz gibi istediğiniz zaman sizi öpmeye ha-zırım. Bu tam bir şövalyeye yakışacak davranıştır. Başka bir şey de söyleyeyim; sizi rahatsız edince daha fazla is-temezsiniz."

Bu sözlerin üzerine, leydi şövalyeye yaklaştı ve onu kollarının arasında tuttu; incelikli bir tavırla eğilerek Gavvain'i öptü. Ve bunlar birbirlerini Hazreti İsa'ya emanet ettiler.

Leydi, daha çok şakalaşmadan kapıdan çıktı. Şövalye de hazırlanmak için hemen kalktı. Oda hizmetçisini çağırdı, giyeceği şeyleri ayırdı, hazırlandıktan sonra ayinin yapıldığı yere doğru yürüdü.

Bundan sonra yemeğe gitti, her zaman için incelikli davranıyordu.

Ve, ta ay doğuncaya dek, birçok oyunla kendini eğlendirdi.

Hiçbir şövalye, bu iki değerli leydinin yanında, Gavvain'den daha incelikli davranmamıştır.

İki leydi ve Gavvain, birlikte çok iyi vakit geçirdiler.

Her zamanki gibi şatonun sahibi kendi oyunlarına dalmış, ormanlarda ve fundalıklarda karaca avına çıkmıştı.

Buralarda güneş batıncaya dek, birçok tür karaca ve başka hayvan öldürdü. Sonunda, avlanmış hayvanları, büyük bir gururla toplayıp sanki bir sürü oluşturdular. Ve çabucak, öldürülmüş geyiklerden bir yığın yaptılar.

Şövalyeler, çok miktarda en iyi türden av hayvanlarını topladılar. Ve bunlar, işin gereği, en iyi biçimde bir araya getirildi.

Tatlarına göre incelendiler ve sonuçta kimi hayvanların iki tırnaklı olduğu görüldü. Bu, cinslerin en komusuydu.

Bundan sonra hayvanları göğüs çukurlarından yarıdılar; ilkin, iškembeleri ortaya çıkardılar, keskin bir bı-

çakla keserek bunları attılar. Geri kalan av hayvanlarını bağladılar! Derken hayvanların dört ayaklarını kesip, derilerini yüzdüler.

Bundan sonra sağrı kemiklerini kırdılar, bağırsakları çıkardılar. Becerikli eller bu işlerde çalışıyor, çıkarıp atıyordu.

Bundan sonra geyiklerin gırtlaklarını kestiler. Ve ustalıklı, hayvanların boğazlarını, soluk borularından ayırdılar. Bundan sonra keskin bıçaklarıyla omuzlarını yarıp delikler açtılar.

Böylece, hayvanların iki yanlarını birbirine bağladılar.

Derken göğüs kısımları kesildi ve hayvanlar, boğazlarına dek ikiye bölündü.

Büyük bir beceriyle bacakların çatal kısımlarını kesip açtılar. Hayvanların organlarını temizlediler. Gene büyük bir el alışkanlığıyla, kaburgalardan başlayıp bütün zarları çıkardılar. Böylece, pek güzel bir biçimde, arka kemikleri butlara dek temizlemiş oldular.

İki but birlikte kaldırıldı ve kesildi ve düşündüğüm gibi geyikleri böbreklerinden tutup kaldırdılar.

Bacakların but kısımlarının, çatal yerlerinden sarkan deri parçalarını kestiler.

Bunları ikişer kısma ayırarak arka kemiklere bağladılar.

Bundan sonra hem kafaları, hem de boyunları kestiler.

Arkasından da seri bir vuruşla kafanın yan kısımlarını parçalayarak, çene kısımlarından ayırdılar.

Bundan sonra da kuzgunlara düşen payı, bir hende-

ğın içine attılar. Derken, hayvanların yan kaburgalarından ikişer delik açarak, her birini, bacakların eklem yerlerinden astılar. Her şövalye kendi kuzgununa düşen payı astı, çünkü böyle yapması gerekliydi. Ellerindeki etin büyük bir kısmını karaciğer ve işkembelerle birlikte av köpeklerine verdiler.

Aynı zamanda ekmekleri kana bulayarak, köpeklere yedirdiler. Büyük bir coşkunluk içinde borularını öttürdüler. Köpeklerini havlattılar ve av ganimetini yanlarına alarak şatoya döndüler. Bu arada, av borularından çıkan sesler dünyayı tutuyordu.

Gün ışıdıysa, şatoda toplanmış insanların üstünü kaplamıştı. Şövalye de burada, pek dingin, neşe içinde oturuyordu.

Ateş yanıyordu; Gavvain, lordla karşılaştığı zaman, neşeli bir hava yaratıldı. İki de bu karşılaşmadan çok hoşnut oldular. Derken lord, adamlanna holde toplanmaları için buyruk verdi. Aynı zamanda leydilerin, oda hizmetçileriyle birlikte, holdeki insanların önüne çıkmalarını söyledi.

Bundan soma, şövalyelerine avladıkları geyik etlerini önüne getirmelerini buyurdu. Bütün şövalyelerin önünde, incelle ve neşeli bir tavırla Gavvain'i çağırıldı ve ona, en iyi etlerin çentiklerini ve kubargalardan kesilmiş en iyi et parçalarını göstererek dedi ki:

"Bu oyundan hoşnut kaldınız mı? Bir ödülü hak ettim mi? Bu becerimle, yürekten övgülerinizi kazanabildim mi?"

Gavvain, "Gerçekten de," dedi; "Yedi kıştan beri gördüğüm en güzel av etleri."

Bunun üzerine lord, "İşte bunların hepsini size veriyorum, Gavvain," dedi; "Çünkü aramızda yaptığımız sözleşme gereğince, bütün buradaki şeyler üzerinde hak ileri sürebilirsiniz!"

Gavvain, "Doğruyu söylüyorsunuz," dedi; "Ben de size aynı şeyleri söylemiştim: Bu şatonun içinde pek iyi niyetli davranarak, size layık, değerli bir şey kazandım," dedi.

Lordun güzel boynuna kollarını doladı ve onu elinden geldiğince incelikli bir tavırla öptü:

"Alın, benim kazandığım yalnızca bu olmadığı halde, bütün yüreğimle bunu size veriyorum; dikkatle korudum onu."

İyi lord, "Peki, güzel," dedi; "Bundan dolayı size çok teşekkür ederim. Zekanızla kazanmış olduğunuz bu değerli serveti kimden almış olduğunuzu söylerseniz, o zaman sizin armağanınız, daha çok değer kazanacak."

Gavvain, "Sözleşmemizde bu yok," dedi. "Beni artık sorguya çekmeyin. Çünkü size uygun olan şeyi aldınız; emin olun ki, sahip olabileceğiniz daha çok şey yok."

Bunun üzerine güldüler ve değerli sözlerle birbirlerini neşelendirdiler.

Yeterince eğlenceli şeyler konuşarak doğruca akşam yemeğine indiler. Yemekten sonra şöminenin yandığı odada oturdular. Hizmetliler onlara en iyi cins şarap getirdi. Ve onlar da birbirlerine yaptıkları şakalardan sonra, sabahleyin gene aynı sözleşmeye uyacakları konusunda, aralarında önceden yapmış oldukları anlaşmayı yenilediler:

Gene ne kazanırlarsa, ellerine yeni ne geçerse, akşam buluştukları zaman değiş tokuş edeceklerdi.

Bu anlaşmayı bütün oradaki insanların önünde tazelediler.

Bu şakaların arasında, ortaya, içki getirildi.

Sonunda incelikle herkes oradan teker teker ayrıldı. Her şövalye çabucak yatağına gitti.

Horoz sabah türküsünü söyleyip üç kez ötünce, şatonun lordu ve şövalyeler yataklarından kalktılar; böylece sabah kahvaltısı yendi, ayın de tam zamanında bitti."

Lordun adamları, gün doğmadan ormandaki av için hazırlığa koyuldular.

Kısa bir zaman sonra, av donanımının ve boruların gürültüsüyle, tarlaları geçmeye başladılar.

Atların arkasından gelen av köpekleri, tasmalarından kurtulmuş, çalıkların arasında koşuyorlardı. O sırada, avcılar çevrede arama yapan köpekleri, bir bataklığın kıyısına çağırdılar. Av, köpekleri büsbütün coşturuyordu.

Onların ilk dikkatini çeken ve duraklatan, yabanıl bir hayvanın çıkardığı gür ve yüksek ses oldu.

Bu sesi işiten av köpekleri, o yana doğru koşmaya başladılar.

Ve kırkı birden atılıp ellerinden geldiğince hızlı, tuzağa düşmüş hayvanın izini sürmeye koyuldular.

Bir araya gelmiş bu hayvanlardan öyle bir gürültü çıkıyordu ki, sanki çevredeki kayalar çınılıyordu. Avcılar da onları borular ve av ezgileriyle büsbütün coşturuyorlardı. Bundan sonra bir arada, bu orman bölgesinin içindeki bir kaynaktan ve kayalıklı bir tepenin bir taşğın-

dan aynı zamanda iki yanından kayaların, yükseldiği batakhklı bir bölgeden ileri doğru atıldılar.

Hayvanı dışarı uğrattıkları yere geldiler.

Arkalarından da adamlar yetişti.

Girintili çıkıntılı taşların ve kayalıklı tepenin içine dağıldılar. Çünkü avcılar, köpeklerin kovaladığı hayvanın, burada olduğunu pek iyi biliyorlardı.

Bunun üzerine çalıları dövmeye başladılar. Ve zorla hayvanı olduğu yerden çıkardılar. Bu zavallı, korkunç biçimde onların yoluna düştü. Bu çalılıklardan dışarı fırlayan, ürkütücü bir yabandomuzuydu.

Yabandomuzu sürülerinden olan bu hayvan, epeyce kocamıştı. Çünkü domuzların en kızgını ve en kocamandı. Öfkelenince Öyle bir ses çıkardı ki birçok kişiyi korku içinde bıraktı.

Önce üç av köpeğine saldırdı; sonra da toprağa doğru atıldı.

ileri doğru büyük bir hızla fırladı, ama daha çok zararı dokunamadı.

Avcılar, "Hay! Hay!" diye av sesleri çıkarıyorlar, gür seslerle bağırıyorlardı.

Borular, av havaları çalmaya başladı ve korkunç yankılar yaptı.

Birçok neşeli ses de, bu yaban domuzun arkasından onu öldürmek için çevreyi gürültüye boğarak koşan adamların ve av köpeklerinin sesleriydi.

• Domuz, birçok kez savunma durumuna geçerek bekledi; bütün vücudunu av köpeklerinin açtığı yaralar kaplamıştı.

Ama o da köpekleri yaraladı ve bu zavallı hayvan-cıklar, acınacak seslerle uludular.

Bundan sonra adamlar, telaşla oklarını domuzun üzerine fırlattılar.

Bu hayvanı öldürmek amacıyla birçok ok atıldı.

Sivri uçlar, sert deriyi delik deşik etti. Ama okların uçları paramparça olduğu halde, bu kahverengi deriye iyice saplanamadı.

Hayvanın kafası kalktı ve sonunda bir ok bu kafaya saplandı.

Bu amansız vuruşlarla iyice yaralanan domuz, bu kez avcıların üzerine saldırdı.

Her ileri atılıştta onlardan birini yaraladı. Birçoğu bu yüzden korku içinde kaldılar ve geri çekildiler.

Ama çok çevik olan şatonun lordu, av alanında çok gözüpek bir şövalye olduğundan, atım domuzun arkasından sürdü, borusunu çaldı.

Avcıların toplanacakları yeri kararlaştırdı, soma atını birbirlerine karışmış çalıkların içine sürdü. Ta, güneş batıncaya dek, bu yaban domuzunu izledi.

O günü de böyle avla uğraşarak geçirdiler.

Onlar avla uğraşırken, bizim sevgili şövalyemiz de yatağında yatıyordu.

İşte Gavvain, değerli yatak örtülerinin altında mışıl mışıl uyuyordu.

Şatonun leydisi, Gavvain'e iyi sabahlar dilemeyi asla unutmadı. Sabahın erken saatlerinde, şövalyenin aklını çelmek için yanma geldi. Yatağın çevresindeki perdelerle yaklaştı; buradan şövalyeyi gözetlemeye başladı.

Gavvain, onu ağırbaşlılıkla karşıladı. Leydi de yanı-

tını büyük bir istekle hemen verdi; yatağın kıyısına oturdu ve çok güldü. Pek tatlı bir bakışla, şövalyeye şu sözleri söyledi:

"Sir, sizin gerçekten Gawain olmanız bana şaşırtıcı geliyor. Çünkü o kıratla bir adamın, yüksek sosyetenin davranışlarını göstermemesi ve bir insanla ilişki kurduktan sonra, onu tümüyle zihninden çıkarıp atmaması, doğrusu çok şaşırtıcı. Dün size, bildiğim uygun bir dille öğrettiğim şeyi tümünden unutmuşsunuz."

Şövalye, "Nedir o?" dedi; "Gerçekten bilmiyorum. Söyledikleriniz doğruysa, suçlanacak olan benim."

Bunun üzerine güzel leydi, "Ama ben size, bir kadın nasıl öpülür, onu öğretmiştim!" dedi. "Bir güler yüzün ne zaman isteneceği bilinse, incelikli davranan bir şövalyeye bunu hemen anlamak yakışır."

Yiğit Gavvain, "Çok rica ederim, böyle konuşmayın sevgilim!" dedi; "Bunu göze alamadım, çünkü geri çevrilmekten korktum. Önerip de red yanıtı alsaydım, o zaman önerimin nasıl da yersiz olduğunu anlayacaktım."

Güzel leydi, "Namusum üzerine ant içerim ki geri çevrilmeyeceksiniz," dedi, "İsterseniz, bu konuda direnecek gücünüz de var. Ve karşınızdaki kaba bir insan olsaydı, belki geri çevrilebilirdiniz."

Gavvain, "Tanrı hakkı için," dedi; "Siz ve sözleriniz olağanüstü, ama bulunduğum bu yerde zorbalık da, candan gönülden verilmeyen bir armağan da para etmez. İsteddiğiniz her an sizi öpmek için buyruğunuzu bekliyorum. İsteddiğiniz zaman kabul eder, istemediğiniz zaman bırakırsınız."

Leydi, ona doğru eğildi ve hafifçe onun yanağını öptü.

Bundan sonra, uzun uzun, aşkın mutsuz ve mutlu edici yönlerinden söz ettiler.

Bu güzel leydi, "Sir Gavvain, kızmazsanız sizden bir şey öğrenmek istiyorum," dedi. "Dünyanın dört bucağında gençliğiniz, yiğitliğiniz, inceliğiniz ve bir şövalyeye yakışır tavır ve davranışlarınızla tanınmışsınız. Ve bu şövalyelik artamlarının [meziyetlerinin] başında, aşk oyunlarındaki bağlılık ve savaş konusundaki bilginiz geliyor, işte, en yetkin şövalyelere özgü bu artamları ve onların başardıkları işleri anlatmak, bu şövalyelerin, aşktaki bağlılıkları uğruna nasıl sıkıntı dolu bir yaşam sürdükleri ve gene kendi kendilerinden yiğitlikleriyle öç aldıkları; böylece de dertlerinden sıyrıldıkları ve gene kendi erdemleriyle leydilerin çardaklarında neşe yarattıklarını anlatmak uzun sürer. Ve siz, kuşağımızın en parlak şövalyesisiniz. Sözleriniz ve başkalarına karşı gösterdiğiniz saygı, dünyaca biliniyor. Bense burada iki kezdir bulunuyorum; ama ağzınızdan aşkla ilgili tek söz işitmedim; şövalyelik hizmetinde bu denli incelikli ve eğitilmiş olan siz, karşınızdakine bütün yüreğinizle doğru olan yolu göstermelisiniz; niçin yapmıyorsunuz? Çevreye yayılmış ününüzden habersiz misiniz? Yoksa beni, bu incelikli konuşmalarınızı dinlemek için pek mi aptal buluyorsunuz? Bundan utanmalısınız! Buraya tek başıma, sizden eğlenceli şeyler öğrenmeye geldim. Kuzum, hazır kocam uzaktayken, bildiklerinizi bana da öğretin."

Gavvain, "Namusum üzerine ant içerim ki," dedi; "Tanrı sizi ödüllendirsin. Güzel şeylerin sayısı çoktur ve eğlenceler bana zevk verir. Sizin gibi değerli bir leydinin buralara gelmesi, sizin her istediğiniz şeyi elde etmek

için hizmetinizde şövalyeniz diye geçinen benim gibi zavallı bir adamla kendinizi yormanız, bu zavallı kulunuzu pek hoşnut ediyor; ama size şövalyelikle ilgili öyküleri anlatmak ve kimi önemli konuları açıklamak gibi güç bir işi üstlenmem pek doğru değil. Çünkü, pek iyi biliyorum ki, bu ülkede bu işlerin yarısında bile benim gibi yüz şövalyeden daha yetenekli olanlar var. Bu işi bana bırakırsanız, sevgili leydim, bu büyük bir delilik olur. Bir görev ve bağlı olduğum gibi, elimden geldiğince istediğiniz gibi davranacağım. Ve sonsuza dek sizin hizmetinizde kalacağım. Bunun için Yüce Tanrı beni korusun!"

Soylu leydi şövalyeyi böylece denedi ve karar vermiş olduğu şeyleri yaptıktan başka, onu günaha sokmak için elinden geleni yaptı; ama şövalye kendisini öyle incelelikle savundu ki, hiçbir konuda ne bir falso, ne de kötü bir şey yaptı. Her şeyden habersiz, neşeye dalmışlardı. Uzun süre güldüler ve böylece birbirlerini eğlendirdiler.

Sonunda leydi, Gavvain'i öptü ve gitmek için hazırlandı. Böylece oradan ayrıldı. Bundan sonra şövalye hazırlanıp ayine gitti.

Arkasından öğle yemekleri hazırlandı ve pek güzel dağıtıldı.

Şövalye ve iki leydi, bütün gün birbirlerine yakışık-sız olmayan şakalar yaptılar...

Ancak, bu arada şatonun lordu, yamaçları hızla tırmanan ve pusuya yatıp en iyi cins av köpeklerinin sırtına diş geçiren yırtıcı domuzu, okçular vurup savunmasız duruma düşünceye dek kovaladı.

Avcılar toplanıncaya dek, birçok ok vızladı geçti. Güçlü hayvan, zaman zaman ileri atıldı. Sonunda öyle

güçsüz kaldı ki, artık koşamadı. Düz bir yamacın kayalık bir deliğine girerim umuduyla oraya doğru koşmaya başladı.

Ağzı köpürdü, salyaları aktı. Beyaz azı dişlerini bildi, kendisini uzaktan izleyen gözüpek adamlar, epeyce bir uzaklıktan bile onu huysuzlandınıyorlardı.

Bunlar kayanın yakınına geldiler, ama hiç kimse tehlikeden dolayı daha çok yaklaşmayı göze alamadı.

Önceden birçoklarım yaralamıştı. Bundan dolayı hepsinde, hayvanın sağlam ve keskin azı dişleri arasında parça parça olma korkusu vardı.

Derken, lord kendini topladı, atım sürdü, kıyıda durup hayvana dikkatle baktı. Çabucak atından indi ve parlak bir kılıç çıkardı.

Yiğitlerin kımıldamadan durduğu yerden ileriye doğru büyük bir güçle atıldı.

Yaban hayvanı, elinde silah olan bu şövalyeyi sezer gibi oldu.

Bütün kıl ve tüyleri diken diken kabardı.

Öyle korkunç bir sesle homurdandı ki, oradakiler şövalye hesabına, başına kötü bir şey gelecek diye telaşa düştüler.

Yabandomuzu, şövalyenin üstüne saldırdı. Lordla hayvan boğaz boğaza gelmişlerdi.

Ama suların derinliklerinde, yaban hayvanı daha kötü bir sona uğradı, cezasını buldu. Çünkü öteki avcılar, birinci avda yaptıkları gibi, bu kez de iyi nişan almışlardı.

Keskin uç, göğüs kemiklerinin üstündeki çukura girdi. Zıpkın, kabzasına dek saplandı.

Böylece hayvanın yüreği parça parça oldu.

Hayvan hırlayarak yenilgisini bildirdi ve suların akıntısı onu çabucak aldı götürdü.

Kendilerini yaralayan bu hayvanı, yüzlerce av köpeği, hemen yakaladı.

Adamlar onu açık bir alana götürdüler ve köpekler de canına kıydılar.

Birçok borudan ateşli av ezgileri yükseldi. Avcıların yüksek sesle bağışmaları durdu.

Bu avın en iyi avcıları olan av köpekleri, efendilerinin buyurduğu gibi, bu hayvanın başını beklediler.

Derken av işlerinde usta olan bir şövalye, yabandomuzunu yüzmeye başladı. Önce kafasını kesti ve onu yüksek bir yere koydu. Bundan sonra sert bir vuruşla sırtını yırtarak açtı ve bağırsakları çıkardı. Bunları da kızıl, sıcak kor üstünde pişirip içine eklemek karıştırdı; bu, av köpeklerinin ödülüydü.

Derken parçalar halinde yabandomuzunun beyaz etini kesti. Gerektiği gibi, barsakların yenebilir bölümlerini çıkardı. Ve avın bütün etlerini bir araya getirerek bağladı. Bundan sonra büyük bir el ahşkımlığıyla bunları sağlam bir direğe astı.

Av topluluğu, bu yabandomuzuyla şatoya döndü.

Domuzun kafası, onu sağlam bileğinin gücüyle su kıyısında öldüren, şatonun lordunun önüne getirildi.

Lord, Gavvain'i görünceye dek geçen zamanı çok uzun buldu. Şövalyeyi çağırdı, o da hakkına düşeni almak için geldi.

Lord, Gavvain'i görünce yüksek sesle konuşmaya başladı; şen şakrak kahkahalar attı, neşe içinde sözler

söyledi, güzel leydiler getirildi ve bunların birçoqları toplandı.

Lord, onlara yabandomuzunun etlerini gösterdi ve avı ayrıntısıyla anlattı.

Aynı zamanda, kendisinin ormanda yabandomuzuyla yaptığı savaşımın tüyler ürpertici öyküsünden söz etti.

Gavvain ise, lordun bu basanlarını büyük bir incelelikle övdü.

Ve bütün bu başanların kanıtlanmın ortada olduğunu söyleyerek övgülerini sıraladı. Bütün yaşamında böyle bir domuz etine ve böyle bir domuz derisine Taslamadığını ekledi.

Derken adamlar incelikle, bu kocaman kafayı Gavvain'e verdiler.

Ve lordun şöyle konuştuğunu işittiler:

Lord, "Şimdi, Gavvain," dedi;; "Bildığın gibi, aramızdaki sözleşme gereğince bunların hepsi senin."

Şövalye, "Evet, doğru," dedi. "Ben de size söz vermiş olduğum için, size olan bağlılığım üzerine ant içiyorum; ne kazanmışsam gene size vereceğim." Lordun boynuna kollanını doladı ve bu iyi şövalye, onu büyük bir incelikle öptü. Ve aynı görevi yapmış oldu; "Ben buraya geldiğimden beri, akşamları yapmış olduğumuz sözleşme gereğince ödeştik" dedi.

Lord, "Saint Gile hakkı için," dedi; "Siz tanıdığım adamların en iyisisiniz! Bu denli çok ganimet elde ederseniz, yakında zengin olursunuz!"

Bundan sonra sehpaqların üzerine sofralar kuruldu. Üzerlerine örtüler serildi. Duvarlarda ışıklar yandı. Balmumundan yapılmış meşaleler yakıldı. Holdeki her yeri,

şöminenin yanına varıncaya dek, neşe ve sevinç kaplamıştı.

Ve soylu şövalyeler, her biri kendisine göre Noel'i kutladılar ve bir insanın düşünebileceği neşe içinde birçok şarkı söylediler.

Ve bu süre içinde, şatonun leydisi, hep bizim ince tavırlı şövalyenin yanındaydı.

Gavvain'e hafif gülümseyen bir yüzle öyle tatlı davranışlarda bulundu ki, şövalye şaşkınlığa düştü; nerdeyse kendine kızdı.

Ama aldığı şövalye eğitimi, leydinin bu davranışlarını geri çevirmesine engel oldu.

Tam tersine, ona karşı pek incelikli tavırlar takındı. Bununla birlikte bu davranışın sonu umulduğu gibi çıkmadı. İstedikleri gibi holde eğlendikten sonra, lord, Gavvain'i odaya, şöminenin yanına götürdü. Burada içtiler, sporla ilgili tartışmalar yaptılar.

Ve yeniden, yılbaşı gecesinde yaptıkları sözleşmeyi yenilemeye karar verdiler; ama şövalye, sabahleyin gitmek için rica etti.

Çünkü, yola koyulması için kararlaştırılmış olan zaman yaklaşmaktaydı.

Ancak lord, onu bu düşüncesinden caydırdı. Daha kalması ve istediği kadar oyalanması için rica etti. Ve dedi ki: "Dürüst bir şövalye olduğum için, size söz veriyorum, görevinizi yapmanız için, Yeşil Kilise'nin yolunu tutacak; yeni yılın şafağında, gün doğmadan çok önce oraya varmış olacaksınız. Bundan dolayı yukardaki odanızda rahatınıza bakıp yatsanız iyi olur. Bense ormanda

avlanıp, aramızdaki sözleşmeyi tutacağım. Ve buraya döndüğümde, iki taraf, ganimetlerini değiş tokuş edecek. Sizi iki kez denedim, iki kez de sözünüze bağlı buldum. Şimdi üçüncüsü, hepsine bedel olacak. Sabahleyin bunu anımsayın ve hep neşeli olmaya çalışalım. Çünkü, insanı üzecek olaylar her an olabilir."

Gavvain, bu sözlerden dolayı onu kutladı ve gitmekten vazgeçti. Neşe içinde ona içki getirildi.

Mutlu olarak yataklarına çekildiler.

Gavvain, bütün gece dingin ve rahat uyudu.

Görevini yerine getirecek olan lord ise, sabahın erken saatlerinde hazırlandı.

Âyinden sonra, adamları ve kendisi, biraz yemek yediler. Sabah çok güzeldi, lord atını istetti. Yanında gidecek olan atlanmış soyluların hepsi hazırıldı.

Bunlar giyinik durumda holün kapılarının önündeydiler.

Toprak, düşünölebileceğinden çok daha güzeldi, çünkü kırağı her yeri kaplamıştı.

Sürüklenen bulutların üzerinden, al renkte kızgın güneş doğuyor, gökteki bulutların yanından pırıl pırıl ışıklar saçarak geçiyordu.

Bir ormanın kıyısında, avcılar köpekleri özgür bıraktılar.

Ormanların içine dalan köpekler, boruların seslerinden coşmuşlardı.

Kimileri, tilkinin bulunduğu yerdeki av hayvanlarının izini izliyorlar, kurnazlık yaparak öğrenmiş oldukları hile gereğince çoğu kez bu izler üzerinde bir ileri bir geri gidiyorlardı.

Bu arada küçük bir köpek bağırdı, bir avcı da onun bulunduğu yere gitti.

Hayvanın soluğunu duyunca arkadaşları da onun izine düştüler, topluca aynı yolu izlediler..

Hayvan önlerinden kaçmaya başladı; böylece hemen yakayı ele vermiş oldu. Onu görünce büyük bir hızla kovalamaya başladılar. Sert bir sesle, pek açık olarak arkasından bağıryorlardı. Bunun üzerine hayvan, birçok hileye başvurdu. Geçilmesi zor yalçın kayalıklarda dolaştı. Bu dolaştığı sürede, birçok kez çitlerin yanında durarak kulak kabarttı. En sonunda, küçük bir hendeğin kıyısında bir dikenli çitin üstünden atladı. Küçük bir ağaçlığın kıyısından usulca çevreyi gözetledi.

Ve büyük bir kurnazlıkla hemen hemen av köpeklerine izini yitirtirdi.

Ama bilmeden, yolu pek iyi bir av istasyonuna düştü; burada üç azgın kurşuni av köpeği hemen onun üzerine saldırdı.

Bunun üzerine yeni bir yöne koşmaya başladı ve ormana daldı.

Artık bütün avcılarının onunla karşılaşması görülecek bir şeydi.

Bütün bunlarla karşılaşmak hayvanı öyle bir duruma soktu ki, sanki kayalar yerlerinden kopup yuvarlana yuvarlana parçalanmıştı.

İşte burada avcılar onu buldular.

Bağışmalar ve azarlayıcı seslerle kısıvrak çevrildi. Saldırıya uğradı.

Kendisine "Hırsız!" diye bağırdılar.

Daha geç kalmmaması için köpekler sürekli onun peşindeydiler.

Kaçmak için çabaladıkça, çok kez üzerine saldırdı.

Çoğu kez de döndü ve sonunda bir hileye başvurdu.

Ve gerçekten de lordu ve arkadaşlarını dolambaçlı yollara sürükledi.

Öğle vakti onlara dağları aşirttı. İncelikli şövalyeye bu serin gün batanında, perdelerin arasında mışıl mışıl uyuyordu.

Ama leydi, aşkından uyuyamamıştı. Yüreğindeki gizli amacı bozmak da istemiyordu.

Ama çabucak yatağından kalktı, ileri doğru yürüdü. Yerlere dek uzanan ve kürkle süslü, pek güzel, neşeli bir giysi giydi.

Saçlarında değerli taşlardan başka bir şey yoktu. Kabarttığı bu saçların üstünde yirmi tanesi bir öbek oluşturuyordu.

Güzel yüzü, açık boynu ve boynunun altındaki göğüsleri çıplaktı.

Odanın kapısına geldi ve arkasından kapıyı kapadı; bir cam açarak şövalyeye seslendi.

Böylece onu, neşe dolu tatlı sözcükleri ve güzel sözleriyle azarladı: "Böyle güzel bir sabahta, hâlâ nasıl uyuyorsunuz?" dedi.

Gavvain, derin uykudaydı; öyle olduğu halde leydinin sözlerini işitti.

Ağır bir uykunun içinde, soylu şövalye, birçok korkunç düşüncenin öncesindeki bir adam gibi homurdandı.

Yazgı, Yeşil Kilise'de talihini deneyecek, Yeşil Şö-

valye ile buluşup tek bir sözcük daha konuşmadan vuruşu yiyecekti.

Ancak, güzel leydi gelince, Gavvain bu düşünceleri bir yana bıraktı.

Düşlemlerinden sıyrılıp hemen yanıt verdi. Güzel leydi gülerek ona yaklaştı; güzel yüzüne doğru eğilerek onu öptü.

Gavvain de leydiyi, neşe içerisinde, incelikle karşıladı.

Leydinin bu görkemli kılığını, bedeninin ne kadar kusursuz olduğunu, gölge ve renklerin birbirleriyle nasıl da güzel uyuşmuş olduğunu gördü. Yüreğini neşe ve istek doldurdu.

Birbirlerine tatlı tatlı gülümsediler. Ve hemen neşe dolu sözlerle söyleşmeye başladılar. Aralarını sevinçten başka bir şey kaplamadı.

Birbirlerine övgü dolu sözler ettiler. Bundan sonra, odayı neşe kapladı.

Meryem Ana, şövalyesini düşünmemiş olsaydı, durum çok tehlikeliydi.

Çünkü bu değerli prenses, şövalyeyi öylesine kıskırttı, aşkını kendisine göstermesi için öylesine zorladı ki, bu durum Gawain'i ya bunu kabul etmeye ya da tümüyle geri çevirmeye zorluyordu.

Şövalye incelikli davranmaya çok özen gösteriyordu; yoksa bir alçaklık yapacak, üstelik de bu kötü davranışından dolayı bir günah işlerse şatonun lorduna ihanet etmiş olacaktı.

Şövalye, "Tanrı korusun, böyle bir şey asla olmayacak!" dedi.

Ve böylece leydinin ağzından çıkan bütün aşk sözlerini kulak ardı etti.

Bu güzel kadın, şövalyeye, "Yanınızda yatan, bütün şövalyelerin önünde yüreği yaralanmış bu insanı sevmesini bilmezseniz, suçlanmaya layıksınız. Ama, benden daha çok sevdiğiniz bir sevgiliniz varsa, o soylu kadına bütün yüreğinizle bağlanmışsanız ve bu bağı asla kırmak istemiyorsanız, sizi hemen bırakırım. Ve yalvarırım size, bana bunun aslı olup olmadığını söyleyin. Ne kadar sevgiliniz olursa olsun, benden gerçeği gizlemeyin!" dedi.

Şövalye "Aziz John hakkı için," dedi ve tatlı tatlı gülümsedi; "Doğruyu söylüyorum, bir tane bile yok ve olmayacak."

Güzel leydi, "Bu güzel bir söz," dedi; "Aynı zamanda hepsinden kötü; doğru söylüyorum, bu bana çok acı geldi; ama istediğim yanıtı aldım. Şimdi beni tatlılıkla öpün gideyim. Yaşamımda bu işten hoşnut olduğum gibi, üzüleceğim de."

İçini çekti, eğildi ve incelikli bir tavırla şövalyeyi öptü.

Ondan sonra ayrılıp ayakta durduğunda, Gavvain'e şunları söyledi:

"Şimdi sevgilim, birbirimizden ayrılmadan önce bana şu iyiliği yapın. Andaç [yadigâr] olarak bana bir şeyinizi bırakın; isterseniz bu vereceğiniz şey, bir eldiveniniz olsun; böylece sizi anımsar, oyalanır ve üzüntümü unutmaya çalışırım."

Şövalye, "Şimdi, gerçekten..." dedi; "sizin aşkınız için dünyanın en güzel şeyinin benim olmasını isterdim.

Çünkü, gerçekten bunu hak ettiniz. Verebilseydim, bundan dolayı daha birçok ödül kazanabilirdiniz. Ama aşkı- nıza karşılık verebileceğim şeyin size çok az yararı do- kunacak. Böyle bir zamanda, Gawain'in bir tek eldiveni- ni andaç olarak vermeyi size uygun görmüyorum. Ben bu şaşırtıcı ülkede bir işin peşindeyim. Ve yanımda hey- beleri değerli şeylerle yüklü adamlarımız yok. Sevgili leydi, bu beni üzüyor. Çünkü böyle bir zamanda, her adam içinde bulunduğu koşullara göre davranır. Ve ne yanlış bir yola sapar, ne de başını derde sokar."

Bu güzel leydi, "Hayır, soylu şövalye!" dedi, "Ben- de sizin bir andacınız bulunmasa bile, benim sizde bulu- nacak."

Bunun üzerine şövalyeye, kırmızı altınla işlenmiş ve ortasına güneş gibi parlayan bir taş oturtulmuş, bir yüzük uzattı:

"Şuna emin olun, bu yüzüğün değeri çok büyüktür," dedi.

Ama şövalye bunu geri çevirdi. Ve hemen yanıt ver- di:

"Ne yazık ki böyle bir zamanda sizin hiçbir arma- ğanınızı kabul edemeyeceğim; çünkü buna karşılık be- nim size verebilecek hiçbir şeyim yok. Bunu asla kabul edemem!" dedi.

Leydi, şövalyeye kabul etmesi için candan yalvardı. Ama her seferinde Gawain antlar içerek geri çevirdi; bundan dolayı leydi çok üzüldü ve dedi ki:

"Yüzüğümü çok değerli olduğundan dolayı kabul etmiyorsanız, o zaman kuşağımı vereyim; hiç olmazsa size yararı dokunur."

Bundan sonra leydi, çabucak giysisinin yanlarına iliştirilmiş bir kurdeleyi çıkardı.

Bunun rengi yeşildi ve bütünüyle sırmayla süslenmiş, kenarları el işiyle işlenmişti.

Leydi, şövalyeye bir değeri olmadığı halde bunu kabul etmesi için yalvardı. Ama şövalye, yüce Tanrı oha, içine atılmış olduğu bu serüvenden başarıyla çıkması için iyiliğini bağışlamadıkça, ister hazine, ister altın olsun, asla elini sürmeyeceğine ant içti ve dedi ki:

"Bundan dolayı yalvarırım size, sakın bana gücennemeyin. Bırakın bunlar sizin kaygılanacağınız şeyler olsun. Yaptığım bu şeyleri hoş görmemenize razı oluyorum. Davranışlarınızdan dolayı, size bütün benliğimle bağlıyım, istersem, dünyanın bir ucunda olayım; her zaman size bağlı hizmetliniz olarak kalacağım."

Bunun üzerine güzel leydi, "Siz bu ipek kuşağı sıradan bir şey olduğundan dolayı mı kabul etmiyorsunuz? Küçük bir şey olduğu için değeri de az öyle mi? Ama bu kuşağın değeri bilinseydi, belki üzerine daha çok paha biçilirdi. Hangi oyunda olursa olsun, bir adam bu kuşağı beline bağlayınca, yeryüzünde onu öldürebilecek tek bir adam ortaya çıkamaz. Çünkü, asla öldürülemez." dedi.

Bunun üzerine, şövalye düşünmeye başladı ve aklına şunlar geldi:

Bu kuşak ona, yazgısının belirleneceği, kilisede karşılaşacağı tehlikeye karşı bir muska görevini görebilirdi.

Kafası kesilmekten kurtulabilir ve böylece düzenlenen şey, pek yerinde olurdu.

Bunun üzerine kendi düşüncelerini söylemekte sabretti ve leydinin sözlerini dinledi.

Leydi, kuşağı Gavvain'in beline taktı. Geri çevirmesini rica etti. Şövalye de kabul etti.

Leydi, Gavvain'e, bunu büyük bir iyi niyetle verdiğini, kimseye bundan söz etmemesini, özellikle kocasından dikkatle saklamasını rica etti.

Şövalye leydiyi bu konuda inandırdı, hiç kimseye bundan söz etmeyeceği sözünü verdi. Yalnızca ikisi bileceklerdi.

Gavvain, leydiye kafası ve bütün yüreğiyle teşekkür etti.

Bü arada leydi, pek incelikli bir tavırla Gavvain'i üç kez öptü.

Bunun üzerine leydi oradan ayrıldı; daha çok kalmadı; çünkü artık Gavvain'de neşe denen şey kalmamıştı.

Leydi gittikten sonra, Gavvain hemen kalktı, sırtına çok güzel bir giysi giydi ve leydinin verdiği kuşağı güvenli bir yere sakladı.

Hemen sonra kilisenin yolunu tuttu.

Gizlice bir papaza yaklaşır, yola koyulduğu zaman kendisini nasıl koruması gerektiğini öğretmesi için rica etti.' Orada açıkladı ve kötü davranışlarının hepsini teker teker anlattı. Papaz da onun günahlarını çıkarıp sanki o sabah kıyamet günüymüş gibi, bütün suçlarından ve günahlarından kurtardı.

Böylece, onu güzel leydilerin arasına yeniden neşe içinde göndermiş oldu.

Sabahtan akşama dek güzel danslarla, her türlü şenliğe, her günden çok daldı.

Herkes ona pek incelikle davrandı. Ve geldiğinden beri hiç böyle neşelenmemiştir dedi.

Şimdi bu şövalyeyi aşkla kendinden geçtiği yerde bırakalım da, gelelim ormanda avlanan lorda:

Uzun süre izlediği tilkiyi sonunda öldürmeyi başardı. Hayvanı gözetlemek için atıldığı dikenli çalılığa, arkasından hızla gelen köpekler de daldılar. Tilki, kayalık bir oyuktan, arkasında bütün köpekler olduğu halde çıkageldi. Lord, tilkiyi tanıdı, bir süre bekledi, sonra zıpkınım çekip olanca hızıyla fırlattı: Tilki kaçmak istedi, nitelikim tam geri çekileceği sırada bir av köpeği üzerine saldırdı ve tam atın ayakları dibinde, bütün köpekler hayvanın üstüne abandılar. Bu kurnaz yaratık acı bir sesle yıkıldı.

Lord, bundan sonra çabucak atından indi, tilkiyi büyük bir hızla, av köpeklerinin ağzından çekip aldı. Başının üstünde tutup olanca gücüyle ve dehşet dolu bir sesle bağırdı. Birçok köpek de onun çevresinde havlıyorlardı.

Ellerinde birçok boru olan avcılar, hızla lordun bulunduğu yere yaklaştılar. Ta şövalyeyi görünceye dek borularını öttürdüler.

Lordun bu soylu arkadaşları gelir gelmez, hepsi yanlarında taşıdıkları av borularını bir ağızdan öttürdüler. Boruları olmayanlarsa sesleri çıktığımcı bağırdı.

Bu, dünyada bir insanın işitebileceği en güzel ezgilerden biriydi.

İşte bu görkemli sesler, zavallı tilkinin ruhu için yaratıldı.

Bundan sonra avcılar, köpeklerin ödülleri verdi-

ler. Arkasından da tilkiyi alıp derisini yüzdüler. Bundan sonra da şatonun yolunu tuttular. Çünkü hemen hemen akşam olmuştu. Yolda kurumlu kurumlu borularını çalışıyorlardı.

Lord, sevimli yuvasına döndüğünde neşe içindeydi. Odasında ateş, onun yanında da şövalyeyi buldu. İyi Gawain, leydilerle geçirdiği güzel vakitten dolayı neşeliydi.

Sırtında mavi bir kumaştan yapılmış, yerlere dek uzanan bir pelerin vardı. Bunun üzerine giydiği kürkle süslenmiş paltöysa ona çok yakışmıştı. Aynı kumaştan yapılmış, içi dışı beyaz kürk olan başlığıysa, omuzlarının üstüne asılmıştı.

İşte Gawain, bu iyi lordla odanın tam ortasında karşılaştı.

Neşeyle onu selamladı ve incelikli bir edayla:

"Şimdi herşeyden önce, ikimizin de lehine olarak kararlaştırdığımız sözleşmeyi yerine getireceğim. Aynı zamanda içki de içeceğiz," dedi.

Lord'u kucakladı ve elinden geldiğince tatlı ve üzgün bir edayla üç kez öptü.

Öbür şövalye, "Hazreti İsa hakkı için," dedi; "Bunu değiştireceğiniz şey, değerli bir şey olsaydı, çok mutlu olacaktınız."

Bunun üzerine Gawain, "Sizin getirdiğiniz şeylerin değeri olsun olmasın, hiçbir zarar yok," dedi. "Çünkü size borcum olan bedelleri bunlar ödedi."

Lord, "Tann'nın adına ant içiyorum, benimkiler sizininkilerden daha değersiz," dedi, "Bütün gün avlandım, sonuçta şu hınzır tilkinin derisinden başka bir şey elde edemedim. Her şeyi şeytan ele geçirdi. Ve bu, sizin bü-

tün yüreğinizle bana burada vermiş olduğunuz şeylere, bu üç değerli öpücüğe karşı verilebilecek pek sönük bir armağan."

Gavvain, "Yeter" dedi. "Haç üzerine size teşekkür ederim."

Ve ayakta durdukları sürece, lord, Gavvain'e tilkinin nasıl vurulduğunu anlattı. Neşe ve çalgılarla, istedikleri yemeklerle, bir insanın yaratabileceği en büyük neşeyi yarattılar.

Leydilerin kahkahalarıyla, yapılan söyleşilerle, davranışlarla, lord da, Gavvain de çok neşelendi.

Bu insanların akıllarında bir eksiklik olsaydı ya da başlarına vuruncaya dek içmiş olsalardı, ancak böyle neşelenebilirlerdi.

Ayrılıncaya dek, hem şövalyeler hem de şatonun çevresindekiler, birçok oyun oynadı,

, Sonunda şövalyelerin yatma zamanı geldi. Önce lord izin isteyerek ayrıldı; gitmeden şövalyeyi kucakladı.

Gavvain de ona büyük bir incelikle teşekkür etti ve "Beni öyle güzel ağırladınız, soylu varlığınızla bu şöleninizde bana öyle iyi yiyecekler sundunuz ki, Ulu Tanrı sizi ödüllendirsin," dedi. "Kabul etmiş olsanız, buyruğunuza girmeyi öyle candan isterim ki! Ama biliyorsunuz, yarın sabah erkenden gitmeliyim. Tanrı izin verirse, yeni yılın ilk sabahında, yazgımın sonuyla karşılaşacağım. Yeşil Kilise'yi bulmam için, bana bir kılavuz bulacağınıza söz vermişsiniz."

iyi lord, "Doğru," dedi. "Size iyi niyetle vermiş olduğum her sözü yerine getirmeye hazırım." Bundan sonra Gavvain'e yolu göstermesi ve dağlarda tepelerde bir

güçlükle karşılaşmaması için, onu yönlendirecek, böylece ormanlıktan geçip kayalıkların yanındaki en kestirme yoldan şövalyeyi istediği yere götürecek bir adam görevlendirdi.

Gawain, kendisine göstermiş olduğu bu iyiliklerden dolayı lorda teşekkür etti. Bundan soma soylu leydilerden ayrıldı.

 z nt  içinde, onları öperek konuştu. Bütün yüreğiyle binlerce kez teşekkür etti. Onlar da şövalyeye bağlılıklarını gösterdiler. Ve acı acı ilerini çekerek, Gawain'i Hazreti İsa'ya emanet ettiler.

Bundan soma şövalye, incelikle şatonun halkından ayrıldı. Rasladığı her adama, kendisine ettiği hizmetlerden, inceliğinden ve kişisel olarak kendisini soktuğu sikt nlardan ve hepsinin özenle kendilerini ona hizmete adadıklarından dolayı teşekkür etti.

Her adam da, sanki bu şövalyenin uzun süre hizmetinde bulunmuş gibi ondan ayrılırken çok üzüldü. Bundan soma, adamlar ışıklar yakarak onu odasına götürdüler. Ve dinlenmesi için neşe içinde yatırdılar.

Bırakın o, orada sessiz sedasız yatsın. Çünkü aradığı Şeye çok yaklaştı. Siz de biraz sabırlı olursanız, bundan sonraki işler nasıl oldu, anlatırım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Artık yeni yıl yaklaşıyor ve gece geçiyor. Ve Tanrı'nın buyurduğu gibi, gündüz karanlığı izliyor.

Ancak dışarda, evrenin fırtınalı havası başladı. Bulutlar kuzeye yakın yerlere, çıplaklara işkence çektirmek için hırsla kar döküyor. Yaban hayvanları acımasızca sanki tırmalayan bu kar, çevreyi acı acı titreterek yer yüzüne iniyor; ıslık çalan rüzgâr yükseklerden esiyor. Ve tüm koyakları yüksek karla dolduruyor.

Yatağında yatan şövalye, bunları pek iyi işitiyordu. Gözlerini kapadığı halde çok az uykusu vardı. Her horoz ötüşünde, söz verilmiş günü anımsıyordu. Gün doğmadan, çabucak giyindi; çünkü yatak odasında parlayan bir lamba ışığı vardı.

Oda hizmetçisine seslendi ve hemen yanıt aldı. Adama, zırhtan giysisini ve eyerlenmiş atını getirmesi için buyruk verdi.

Uşak hemen kalkıp, şövalyenin giysilerini ve zırhlarını getirdi. Ve Sir Gavvain'i görkemli bir kılığa soktu. Önce soğuğa karşı kendisini koruması için gerekenleri getirdi. Bundan sonra, dikkatle saklanmış olan zırhlarını, aynı zamanda karın kısımlarını koruyacak olan zırhları,

pek iyi parlatılmış olan çelik levhaları getirdi. Görkemli zırhtan yeleşinin halkaları da parıl parıl parlıyordu. Her şey, ilk yola çıktığı zamanki gibi yeniydi.

Gavvain'in bundan dolayı içinden teşekkür etmek isteği geldi.

Üstündeki her zırh parçası teker teker parlatılmıştı. Ve görkemli bir duruşu vardı. Dünyanın bir ucundan öbür ucuna, böyle güzel zırh parçalarına raslanamazdı.

Bundan sonra şövalye en güzel, en görkemli giysilerini giyerken atını getirmeleri için buyruk verdi. Pelelerini pek temiz bir elişiyle süslenmişti. Bu süsleme, kadife üzerine yapılmış ve çevresine değerli taşlar dikilmişti. Bunların da üzerine yeniden işlemeli bir kumaş örtülmüş; içi de tümüyle beyaz kürkle kaplanmıştı.

Ama şövalye, leydinin armağanı olan kurdeleyi de almayı unutmadı.

Gavvain bunu, salt kendi çıkan için unutmadı. Yuvarlak kalçalarının üstüne kılıcını astı. İki kez beline dolanabilen aşkın belirtisini de taktı.

Ve şövalye, yeşil ipekliden yapılmış bu kurdeleyi, görkemli kırmızı giysisinin beline çabucak doladı.

Güzel şövalyeye bu çok yaraştı. Ama şövalye, bu kurdeleyi, değerinden, üzerine asılı olan halkaların pek iyi parlatılmış olmasından, görkeminden ya da uçlarındaki sırmaların parlamasından dolayı takmadı. Yalnızca, ister kılıçla ister bıçakla olsun, yiyeceği vuruş sırasında ölümle pençeleşmemek için kendisini korumak için işine yarayacağı için taktı.

Bu yiğit şövalye, böylece hazırlandı. Çabucak odasından çıktı. Birçok kez şatonun halkına teşekkür etti.

Artık büyük ve iri atı Gryngolet hazırdı.

Gavvain'in istediği gibi bakılmış, güvenli bir yerde korunmuştu.'

Şövalye, hayvanın yanına yaklaştı ve iyi yem verilip verilmediğini anlamak için atı yokladı. Arkasından da büyük bir ciddilikle kendi kendisine şunları söyledi:

"Bu şatoda oturan insanlar, kendilerine sığınanlara saygı göstermesini görev sayıyorlar; hepsinin yüreği sevinçle dolsun. Hele o güzel leydi, bütün yaşamı boyunca sevinç içinde yaşasın. Bunlar gelen bir konuğu salt iyilik işlemek için incelikle karşılarsa, göklere egemen olan Tanrı, hepsinin gönlüne göre versin. Gücüm yetseydi, ben de onların hepsine elimden geleni yapardım."

Bunun üzerine üzengileri ayağına geçirdi, eyerin üstüne sıçradı. Yanındaki adam, ona kalkanlarından birini verdi. Gavvain de bunu omzuna astı.

Yaldızlı topuklarıyla Gryngolet'i mahmuzladı.

At da taşların üzerinde, yola koyuldu. Ve şahlanmak için bir daha durmadı. Zıpkını ve mızrağı olan şövalye, atının üstündeydi:

"Bu şatoyu Hazreti İsa'ya emanet ediyorum. Ona, her zaman talihî yardımcısı olsun" dedi.

Şatonun köprüsü indirildi, geniş kapıların sürgüleri çıkarıldı ve her iki kanadı birden açıldı. Şövalye istavroz çıkardı ve atını köprünün kaplamalarının üzerinden ileriye doğru sürdü. Kapıcıya gülümsedi, adamcağız da ona iyi günler dileyip onu Tann'ya emanet etti.

Gavvain de, yanında onu amansız vuruşu yiyeceği uğursuz yere götürecek kılavuzuyla, yola düzeldi.

Çıplak dalların bulunduğu kıyılarından atlarını sürdü-

ler. Soğuşun yeri titrettiği yalçın kayalıklara tırmandılar. Bulutlar yüksekteydi, ama altlarında hâlâ korkutucu bir durum vardı.

Sis, yağmur tanecikleri halinde hafif hafif kırları ısılatıyor, dağların tepelerinde eriyordu.

Her tepe doruğunun, yoğun bir sis tabakasından oluşan başlığı vardı. Kıyıların çevresindeki derelerde su kabarcıkları, köpükler oluşuyordu. Bu sular kıyılara yeğlilikle çarpıyor ve parçalanıp dökülüyordu.

İşte, onlar bu yoldan aşağı doğru ilerliyorlardı. Ormanın kıyısından izleyecekleri yol, pek dolambaçlıydı.

Sonunda, vakti saati gelen güneş doğdu. Şövalye ve kılavuz, çok yüksek bir tepenin üzerindeydiler. Beyaz kar bir yanda kalmıştı.

Gavvain'in yanındaki adam, efendisine durması için rica etti:

"Durun artık soylu şövalye; çünkü durup dinlenmeden soruşturduğunuz, aynı zamanda buluşma sözü vermiş olduğunuz yerden, çok uzakta değilsiniz. Ama sizi tanıdığımın dolayısı, gerçeği söyleyeyim: Aynı zamanda siz, yeryüzünde en çok sevdiğim insanlardan birisiniz. Benim dediğim gibi davranırsanız, daha akıllıca bir iş yapmış olursunuz. Gitmek istediğiniz yer, herkesçe tehlikeli sayılıyor. Kimsenin kalamadığı bu yerde bir şövalye yaşıyor. Dünyadaki insanların en kötüsü. Bir kez, güçlü ve acımasız, aynı zamanda vurmayı, dünyadaki bütün insanlardan çok seviyor. Gövdesiye, kral Arthur'un sarayındaki dört büyük şövalyeden, Hector (34)

(34) Troyalı Hektor. Onions'a göre, bu romansta adı geçen Hektor, Lancelot'nun kardeşi olan Hector de la Mares'dir.

ve arkadaşlarından daha da iri yarı., İşte bu adam, kilise-
de böyle işlerin peşinde. Bileğinin gücüyle övünen bir
insan bile bu yerden geçemiyor. Çünkü hemen eliyle in-
dirdiği bir vuruşla adamı yere cansız seriveriyor. Pek
sert, aynı zamanda acımasız bir adam. Bu kilisenin ya-
nından geçen, ister sıradan biri, ister bir köy papazı, bir
rahip, ister bir kilise papazı olsun, onları öldürmeyi ken-
disinin yaşaması gibi doğal buluyor. Bundan dolayı size
doğruyu söylüyorum ve bu sizin şimdi eyerinizin üstün-
de oturduğunuz kadar su götürmez bir gerçektir. Oraya
giderseniz, öldürüleceksiniz soylu şövalyem, size söylü-
yorum, bu adam sizin hesabınızı görecek. Sözümü dinle-
yin, harcanacak yirmi tane yaşamınız ,olsa bile gene git-
meyip. Bu adam, uzun süreden beri orada oturur. Birçok
savaşa girmiş çıkmış; indireceği amansız vuruşlara karşı
kendinizi savunamazsınız. Bundan dolayı iyi Sir Gavva-
in, adamı yalnız bırakın-ve Tanrının yardımıyla kendi-
nize başka bir yol seçin. Hazreti İsa'nın sizi kınlayabile-
ceği başka bir ülkeye atınızı sürün. Ben de Ulu Tan-
rının, onun bütün iyi peygamberlerinin ve bunun gibi
daha birçok şeylerin üzerine ant içerim ki, gizinizi her
zaman büyük bir bağlılıkla saklayacak ve hiçbir zaman,
sizin fırsat bulup, benim de tanıdığım bir adamdan kaçtı-
ğınız konusunda en ufak bir şey söylemeyeceğim," dedi.

Gavvain, "Çok teşekkür ederim," dedi ve sözünü
şöyle sürdürdü:

"Benim çıkarımı gözetmeniz, sizin değerini gös-
teriyor. Sırdaşım olarak kalmak istemenizden dolayı size
-ayrıca teşekkür ederim. Ama siz benim gizimi böyle
bağlılıkla saklasanız, ben de buradan çekip gitsem, yani

söylediğiniz gibi buradan korku içinde kaçsam, korkak bir şövalye olsaydım bile bu hoş görülmezdi. Onun için ne gibi bir sona uğrarsam uğrayayım, Yeşil Kilise'ye gideceğim ve hoşuma giden bu işi o, aynı şövalyeyle görüşeceğim. Bunun sonucu ya iyiye ya kötüye bağlanacak. Artık orasını yazgı bilir. Bu adam çok ters bir herif bile olsa, orada savaş baltasıyla duruyorsa, Yüce Tanrı kullarını kurtarmasını pek iyi bilir."

Öbür adam, "Meryem Ana hakkı için, çok şey söylediniz" dedi. "Kendi kendinize zararınız dokunacak. Anlaşıyor ki sizce yaşamınızın hiçbir değeri yok. Sizi bu işten vazgeçirmeye artık uğraşmayacağım. Başınıza tolganızı giyip, elinize mızrağınızı alın ve bu kayalıklı toprağın yanından geçen aynı yoldan, ta yaban otlarının bürüdüğü koyağa varana dek aşağı inin. Bundan sonra, yeşil otların sarmış olduğu alanda biraz çevrenize bakın; sol kolda Yeşil Kilise'nin ta kendisini, aynı zamanda orayı yöneten korkunç, güçlü Yeşil Şövalye'yi göreceksiniz. Şimdilik elveda soylu Gavvain, Tanrının birliğine emanet olun! Dünyanın bütün servetini önüme dökseniz, ne sizinle giderim, ne de bu ormanlıklı bölgeden geçerken size yoldaşlık ederim."

Bu sözlerden sonra, ormanlık alandaki bu adam atını döndürdü, olanca gücüyle mahmuzladı ve bir engel atlatarak şövalyeyi orada, tek başına bıraktı.

Gavvain, "Tanrı'nın adı üzerine ant içiyorum," dedi; "Ne ağlayacağım, ne de yazıklanacağım. Yüce Tanrı'nın buyruklarına uyarım. Kendimi ona emanet ediyorum."

Bunun üzerine Gryngolet'i mahmuzladı ve başını o yola çevirdi.

Küçük bir ormanın kıyısından gitti. Ve yalçın kıyından doğruca koyağa indi. Çevresine bakındı, burasını çok yabancı buldu. Bu dolaylarda barınılacak bir yerin bulunmadığını anladı.

Her iki yanda yalnızca yalçın ve dik kayalar yükseliyordu.

Aynı zamanda çevresinde bükülmüş, girintili çıkıntılı, taşlardan oluşan kaya kütleleri de vardı.

Şövalyeye, kayalar bulutları sıyrıyormuş gibi geldi.

Atını durdurdu ve bundan sonra birçok kez, Yeşil Kilise'yi bulmak umuduyla atım sağa sola sürdü.

Her iki yanda da böyle bir şeye raslamadı, bu ona çok şaşırtıcı geldi.

Bundan soma, yeşil alanın bir yanında bir çağlayanın döküldüğü su kıyısında düzgün yüzeyli bir tepe gördü.

Çağlayanın aktığı bu derede su, sanki kayınıyormuş gibi kabarcıklar oluşturuyordu.

Şövalye atını yakaladı ve tepeye doğru sürdü; dik-katle atından indi ve dizgini bir ıhlamur ağacının çıplak dalma bağladı. Tepeye doğru gitti, çevresinde dolaştı ve burasının ne olabileceğini kendi kendisine sordu.

Her iki yanında oyuklar vardı ve buralarını yeşil otlar kaplamıştı.

İçi boştu; yalnızca eski bir mağaraya açılıyordu.

Belki bu, bir mağaradan çok yarılmış bir kaya parçasıydı; Gavvain kesin bir şey söyleyemedi.

Bu iyi şövalye, "Ne yazık Ulu Tanrım," dedi; "Yeşil Kilise bu olabilir mi? Burada olsa olsa, şeytan sabah dualarını okur. Gerçekten ıssız bir yer burası; boyu geçmiş otlar, kiliseye uğursuz bir görünüm veriyor. Burada ken-

dini adadığı işlerini şeytanca yapmak, yeşillere bürünmüş şövalyeye çok yakışır. Şimdi beş duyumla pek iyi duyumsuyorum ki, beni bu buluşmaya zorlayan kesinlikle şeytan. Burada beni yok etmek istiyor. Burası yıkımların kilisesi, kötü yazgı her yanını sarmış. Gördüğüm kiliselerin içinde, en çok ilence uğramış olanı!"

Başında yüksek tolgası, elinde mızrağı olduğu halde, bu yorucu yerin kayalıklarını tırmanmaya başladı.

Bu sırada, sağlam bir kayanın üzerindeyken yüksek tepeden, derenin gerisindeki bir kıyından, pek güzel ve gür bir ses duydu.

"Dur!" diyen bir ses, kayalıklara çarparak yankılandı; sanki bütün taşlar parçalanıyordu. Sanki değirmen taşında, biri buğday övüyordu.

"Dur!". Bu ses burgaçlar yaparak yayıldı ve değirmendeki su gibi, gıcırdayan bir ses yarattı.

"Dur!" Çok keskin, çevreye akar gibi dağılan, çınlayan bir sestti, korkunç bir yankısı vardı.

Bunun üzerine Gavvain, "Tanrı için," dedi; "Namusum üzerine ant içerim, bu davranış benimle karşılaşmak için yapılıyor. Bırakın Yüce Tanrı istediği gibi davran-sın. Oh, pek iyi; bani şuncacık etkilemiyor. Yaşamım pa-hasına da olsa, hiçbir ses beni korkutamıyor."

Bu sözlerden sonra, iyi şövalye, olanca sesiyle ba-ğırıldı:

"Buranın benimle buluşacağına söz vermiş olan egemeni nerede? Çünkü iyi Gavvain işte burada. Herhan-gi bir adam, herhangi bir şey istiyorsa, buraya gelsin. Ya şimdi gelir görür, ya da hiçbir zaman bunu yapmayı ba-saramaz."

Şövalyenin başının üzerindeki setten, biri, "Bekle!" diye bağırdı; "Sana daha önce söz vermiş olduğum şeyi, şimdi hemen alacaksın."

Böyle olduğu halde, uzun bir süre sesini dinletti ve aşağıya inmeden önce, çevreyi sanki bu sesiyle bileledi.

Bundan sonra, bir kayanın yanından indi ve bir deliğin içinden, bir mağaradan dışarı fırladı, elinde korkunç bir silah vardı.

vuruşu indirmek için, yeni yapılmış,, bir Danimarka baltası, geriye doğru kıvrılmış sapıyla bir hizada olan keskin bir ucu vardı.

Dört adım genişliğinde olup, biley taşıyla keskinleştirilmişti.

Işıl ışıl parlayan kurdeleyle ölçüldüğü zaman, uzunluğu ondan aşağı kalmıyordu ve şövalye, ilk seferki gibi yeşiller giymişti. Yanakları, bacakları, tutam tutam saçları, sakalı da hep yeşildi. Her neyse... incelikle ayaklarının üstünde yere eğildi. Baltanın sapını bir taşaya dayadı ve kurumla yanından yürüdü. Derenin kıyısına geldiği zaman, suyun içinden yürümek istemedi. Baltanın üzerinden atladi ve pek hızlı ve açık adımlarla yürüdü. Korku verici bir tavırla, bu geniş baltayı yeşil çimenleri kaplamış olan karın üstüne koydu, işte Gawain, böylece Yeşil Şövalye ile karşılaştı.

Yeşil Şövalye onu selamlamadı bile. Oysa Gavvain, "İyi efendi, söz vermek konusunda herkes size saygıyla güvenebilirdi," dedi.

Yeşil Şövalye, "Gavvain," dedi; "Tanrı seni korusun! Gerçekten şövalye, buraya safa geldiniz ve her doğru sözlü adamın yaptığı gibi gezinizi tam zamanında ayar-

layıp bitirdiniz. Aramızda yapılan sözleşmeyi biliyorsunuz. Tam on iki ay, payınıza düşeni yaptınız. Ben de bu yeni yılda size borcumu ödeyeceğim. Bu koyakta, işte başbaşayız. Ve bizi birbirimizden ayıracak, istediğimiz gibi çarpışmamıza engel olacak kimse yok. Tolganı çıkar ve başına geleceğe katlan. Başımı tek bir vuruşla uçurduğun zaman ben nasıl sesimi çıkarmadımsa, sen de öyle yap; hiçbir düşünce yürütme."

Gavvain, "Bana can veren Tanrının üzerine ant içiyorum; hayır, incek bu vuruştan dolayı, hiçbir kötü düşünce beslemeyeceğim. Kendinize bir çeki düzen verin. Ben de pek devinimâiz duracak ve hiçbir direnmede bulunmayacağım; istediğiniz gibi yapın," dedi.

Boynunu eğip, şövalyenin önüne uzattı. Ve çıplak beyaz tenini gösterdi. Hiç korkmuyormuş gibi davrandı; yani hiç ürkeklik göstermedi.

Derken yeşiller içindeki adam, kendine bir çekidüzen verdi, Gavvain'e vurmak için o amansız silahı yakaladı; gövdesindeki bütün gücü harcayarak baltayı yukarı kaldırdı.

Şövalyeyi cansız yere sermek için elinden geldiğince şiddetle indirdi. Ve düşündüğü gibi, bütün gücüyle aşağı indirdi.

Her gözüpek adam, bu vuruşun altında çoktan can verirdi. Gavvain, bu savaş baltasının kendisini toprağın üstünde yok etmek için aşağı doğru inişine bir an baktı. Ve biraz omuzlarını bu keskin silahtan çekti.

Öbürüye, birden silkinerek yönünü değiştirdi ve baltasının parlak ucunu geri çekti. Ve Prens Gavvain'i, kurumlu sözlerle azarladı:

"Gözüpekliliğiyle bilinen Gawain sen değil misin?" dedi; "Bu tepeler, bu koyaklar askerle dolu olsa, o gene korkmazdı. Ama, sen daha canın acımadan korkuyla irkiliyorsun! Ben bu şövalyenin böyle korkak olduğunu hiç işitmemiştim. Sen bana vuruşu indirirken, ben ne geri çekildim, ne kaçtım, ne de Kral Arthur'un salonunda buna karşı çıktım. Başım, ayaklarımın dibine düştü, ama gene de kaçmadım; sense daha baltayı yemeden korkuyla titriyorsun. Ben senden daha gözüpekmişim meğer!"

Gavain, "Bir kez geri çekildim, bir daha yapmaya-çağım; başım, taşların üzerinde yuvarlansa bile gene de direnmeyeceğim; haydi şövalye, Tanrı aşkına biraz çabuk ol ve gereğini yap! Yazgımı belirle. İşimi çabucak gör. Çünkü vuruşuna karşı göğüs gelecek ve baltan boyunu koparınca dek yerimden bir adım bile kımldamayacağım. Sözüme güven," dedi.

Yeşil Şövalye, "Pek iyi, öyleyse vuruşu yiyeceksin," dedi.

Ve baltayı yukarı kaldırdı; yüzü öyle korkunç bir görünüm almıştı ki, gören deli olduğunu sanırdı.

Bütün gücüyle baltayı indirdi; ama Gavain yaralanmadı. Ve bir şey olmadan, hızla elini çekti.

Gavain, söz verdiği gibi kımldamadı; geri de çekilmedi. Ama bir taş ya da yüzlerce köküyle kayalıklı bir toprağa sarılmış bir ağaç gövdesi gibi sessiz durdu.

Yeşiller giymiş adam, neşeyle konuşmaya başladı:

"Demek şimdi yüreğin pek ve istediğim gibi vura-bilirim; Arthur'un sana verdiği yüksek başlığı çıkar bakalım. Bu vuruşta soluk borunu korumaya çalış; o da dayanabilirce!,"

Bunun üzerine Gawain, öfkeleni: "Bir vuruş daha ne demek! Seni acımasız seni! Korkutmalarını iyice uzattın artık. Umarım ki benliğin, gene kendi yüreğini korku içinde bırakır."

Öbür şövalye, "Doğrusu," dedi; "Çok öfkeli konuşuyorsun, artık işini uzatmayacağım."

Gene vuruşu indirmek için kendine bir çekidüzen verdi. Dudaklarını ve alnını buruşturdu. Bu işten hoşlanmayan bir insan için kurtuluş yolunun olmadığı kesindi.

Hafifçe baltasını kaldırdı ve keskin ucunu derin bir yara açmak isteğiyle aşağı, çıplak boynun üstüne indirdi.

Bu vuruşu birdenbire indirdiği halde, Gavnain'i hemen hiç yaralamadı.

Yalnızca, boynunun bir yanının derisini biraz sıyırdı. Beyaz etin bir kısmını kesti, kan omuzların üzerinden yere doğru süzüldü; Gavnain, karın üstünde kan lekelerini görünce, bir mızrak boyu kadar geri sıçradı. Hızlı bir devinişle tolgasını alıp başına geçirdi. Güzel kalkanının arkasından omuzlarını silkti.

Ve parlak bir kılıç çekerek, kızgın kızgın söze başladı; yeryüzünde hiçbir şövalye, annesinden doğalı beri, Gavnain'in yarısı kadar sevinmemiştii:

"Ey şövalye! Öfkeni bir yana bırak ve benimle artık uğraşma. Hiç direnmeden, burada sizden bir vuruş yedim; bir daha indirecek olursanız, size bunları teker teker ödeteceğim. Yeniden söylüyorum, bana inanın, hem de çok korkunç biçimde... Ama bu son vuruşla kral Arthur'un sarayında yapılmış olan sözleşme bozuldu. Bundan dolayı rica ederim, artık durun!" dedi.

Yeşil Şövalye, Gavnain'in bulunduğu yana döndü ve

baltasının üzerine yaslandı. Derenin kıyısına, baltanın keskin yanını dayadı, kendisi de bunun üzerine eğilerek, çimenlerin üstünde duran şövalyeye baktı. Orada, ne denli gözüpek, korkusuz ve yiğitçe duruyordu. Tam anlamıyla donanımlıydı ve yılacak gibi görünmüyordu.

Yeşil Şövalye içinden Gawain'i beğendi. Güçlü bir sesle, neşe içinde konuşmaya başladı. Ve çevresini çınlatan bir sesle, Gawain'e şunları söyledi:

"Yiğit şövalye, bu kadar kızmayın, hiç kimse size kaba davranışlarla bir haksızlıkta bulunmadı. Ne de size kaba tavırlarla, kötü davrandı. Yalnızca, kralın sarayında kararlaştırılan şey, yerine getirildi. Size bir vuruş indirmeye söz vermiştim; nitekim yediniz ve hesabınız iyi görüldü; üzerinizde olduğunu söyleyebileceğim birçok haklardan sizi kurtarıyorum. Size hakkıyla, daha yeğın vurmuş olsaydım, belki canınızı iyice acıtacaktım. Önce sizi şakacıktan bir vuruşla korkuttum; tehlikeli bir yara açmadım. Böylece çok adaletli davrandım.

Çünkü ilk gece aramızda yapmış olduğumuz sözleşmeye tam anlamıyla bağlı kaldınız. Namuslu bir adamın yapacağı gibi, ne kazandımsa bana verdiniz. İkinci sabah da gene ne kazandımsa bana sevinç içinde verdiniz. Güzel karımı öptünüz, öpücükleri bana geri vererek iki sefer de doğru davrandınız. Bu yüzden size, canınızı acıtmayan iki vuruş indirdim. Dürüst bir adam, dürüst bir yolda bunun karşılığını verir. Böylece de hiçbir adamın korkmasına gerek kalmaz.

Üçüncüde doğru yoldan saptınız; bundan dolayı bu vuruşu yediniz. Çünkü benim kurdelemi taşıyorsunuz. Aynı, dokunmuş kurdele bu. Size onu kendi karım verdi;

pek iyi bilirim. Görüyorsunuz ki davranışlarınızdan, öpücüklerinizden ve karımın size aşkını bildirmesinden haberim var. Bütün bu planları ben düzenledim.

Karımı, sizi denemesi için ben gönderdim. Ve gerçekten, yeryüzünde eşsiz bir şövalye olduğunuzu anladım. Sıradan bir beyaz bezelye tanesinin yanında bir beyaz inci tanesi nasıl değerliyse, işte gerçekten öbür şövalyelerin yanında Gavvain'in değeri de odur. Ama bir noktada yanlış yaptınız ve bağlılıktan biraz ayrıldınız. Her neyse, bu ne iki yüzlü bir dolap çevirme, ne de bir aşkını açıklama sayılır.

Yaşamınızı bütün bunlardan daha çok sevdiğiniz için, sizi daha az suçluyorum."

Sessiz sedasız ve ciddi bir yüzle duran öbür adam düşündü ve uzun bir süre sessiz kaldı. Kendisine öyle kızmıştı ki, üzüntüyle bağırды. Damarlarındaki bütün kan yüzüne çıktı. Yeşil Şövalye'nin anlattıklarından dolayı, utanç içinde titredi. Ve ağzından çıkan ilk söz şu oldu:

"Hırs, açgözlülük ve korkaklık, erdemi yok eden sizdeki alçaklık ve kötülük, denilmeyi hak ediyor!"

Bunun üzerine kurdeleyi çözüp çıkardı ve şövalyenin suratına fırlattı:

"İşte, bağlılığı yıkan şey; şeytanlar götürsün onu! Çünkü indireceğiniz vuruşun uyandırdığı kaygı bana korkaklığı öğretti. Hırsla kapılmama neden oldu ve doğal huylarımdan, bir şövalyeye özgü olan cömertlik ve bağlılıktan beni uzaklaştırdı. Şimdi ben, hem suçluyum, hem de hileciyim; her zaman hainlik etmekten ve yalancılıktan korkardım. Beni şimdi üzüntü kapladı! Şövalye

azıcık dur, sana açıklıyorum; bütün davranışlarımda suç-
luyum; bırak da senin sevgini kazanıp ondan soma yolu-
ma koyulayım."

Bunun üzerine Yeşil Şövalye güldü ve incelikli bir
edayla şunları söyledi:

"Yediğim vuruşun karşılığının ödendiğini kabul
ediyorum. Siz, kendi suçunuzu anladınız ve silahımın
keskin ucuyla cezanızı gördünüz. Sizi bu suçtan kurtarı-
yor ve doğduğunuzdan beri, nasıl hiç suç işlememişse-
niz, gene öyle tertemiz kabul ediyorum. Ve Sir, size ke-
narları sırmayla işlenmiş bu kurdeleyi veriyorum. Sır-
tımdaki giysi kadar yeşildir. Böylece Sir Gawain, bu se-
rüveni hiçbir zaman unutmaz, onca prenslerin içinden
çıkıp benimle çarpışmayı kabul ettiğinizi anımsarsınız.
Ve bu Yeşil Kilise de, mert şövalyelerin yanında geçen
serüvenin, çok canlı bir kanıtı olur. Önümüzdeki yeni
yıl, yine benim şatoma gelirsiniz ve bu görkemli bayra-
mın kalan bölümünü neşeyle kutlarız."

Lord, Gavvain'e çağrısında üsteledi ve dedi ki:

"Umarım, bir zamanlar büyük düşmanınız olan ka-
rıyla iyi anlaşsınız."

Gavvain, "Olmaz, gelemem," dedi. Tolgasını tutup
incelikle çıkardı. Yeşil Şövalye'ye teşekkür etti: "Konuk-
luğum çok üzüntülü geçti; ama sizlere mutluluklar dile-
rim. Bütün şan ve ünlerin belirleyicisi olan Tamı, hepi-
nizin gönlüne göre versin. Benden o incelikli leydiye,
güzel karmıza, hem ona, hem öbürüne, saygıyla önlerin-
de eğildiğim leydilerime iyi söz edin.

Ama onlar, şövalyelerini çevirdikleri dolaplarla al-
dattılar. Her neyse, bir aptalın bile kadınların çevirdikleri

dolaplardan dolayı delice davranışlarda bulunması şaşılacak bir iş değildir. Çünkü, Adem babamızı bile yeryüzünde aldatacak biri çıktı. Hazreti Süleymanı birçok kadın baştan çıkardı.

Dalila da, Samson'un (35) yazgısıyla oynadı. Barsabe, Hazreti Davud'u (36) aldattı ki bundan sonra Davud çok acılar çekti, işte, bütün bu insanlar, kadın hilelerinin tuzağına düştüler. Onları sevmek, büyük bir kazançtı ve onlara inanmamak, bütün bu adamların elindeydi; gök kubbenin altında gönenç içinde yaşayan bu adamlar, eski insanların en soylularıydılar. Ama, hepsi de kullandıkları kadınların oyunlarına kurban gittiler. Ben de aldatıldım, ama sanırım özrüm vardır. Kurdeleni zi, Tanrı yüreğinizin istediğini versin, sırması için değil, her zaman saf duygularla saklayacağım.

Kurdeleyi ne ipeği, ne askıları, ne değeri, ne de güzel işlemesi önünde secdeye gelmek için saklayacağım; onda her zaman için işlediğim suçun kanıtını göreceğim. Gururla atımı sürdüğüm zaman, aklıma, vicdan azabıyla birlikte uğursuz bedenim işlediği suç ve ne denli dirençsiz olduğu gelecek, insan kötülüğü ne denli çabuk yakalıyor ve insana ne denli çabuk bulaşabiliyor. Gurur beni savaşta ki yiğitliklerde ne zaman dürtüklerse, o zaman bu sevda bağına şöyle bir bakmam, hemen yüreğimi yumuşatacak.

Ama size hâlâ yalvarırım; bütün bu olan şeyler sizi

(35) Dalila, Samson'a bütün gücünü veren uzun saçlarını keserek, bu iri ve güçlü adamı, zavallı bir duruma düşürmüştü.

(36) Barsabe adlı bir kadın, Hazreti Davud'u aldatmıştı.

hiçbir zaman üzmesin, çünkü sizinle boy ölçüşmeye cüret ettiğim bu yerin, efendisisiniz.

Ben de öcünüzü almış olduğunuz bir şövalyeyim. Göklerin egemeni olan Tanrı sizi ödüllendirsin. Gerçek adınız nedir? Onu söyleyin, başka bir şey istemem."

Yeşil Şövalye, "Bunun doğrusunu söyleyeceğim" dedi. "Bana, burada Bercilak de Hautdesert derler. Evimde konuk olarak kalan Morgan de La Faye'in (37) gücüyle ve hileli sihirbazlık bilgisiyle bütün bunları yaptık. O, Merlyne'in sanatından çok şey kapmış. Çünkü, sizin bütün ünlü şövalyelerinizi tanıyan bu ünlü sihirbazla, aralarında epeyce aşk serüvenleri geçmiştir. Bundan dolayı ona Tanrıça Morgan derler.

Onun gibi gururlu bir insan yoktur. Ve onu yumuşatacak hiç kimse çıkamamıştır. Böylece, beni neşe taşıyan sarayınıza, çevreye şan ve ün salmış olan Yuvarlak Masa'nın görkemi gerçekten doğru mudur değil midir, bunu anlamaya ve denemeye gönderdi. Sizin akıllarınızı başlarınızdan almak için bu serüveni düzenlettirdi. Çünkü Guinever'i dehşet içinde bırakmak, sanki bir hortlak gibi başı elinde olan o adamın Yuvarlak Masa'nın önünde söylediği sözlerle, kraliçenin yüreğine indirmek istiyordu.

işte şatodaki yaşlı leydi oydu. Sizin teyzeniz, Arthur'un üvey kardeşi ve Tyntagelle'in kızı. Daha sonraları bu Tyntagelle iyi Utes'ten Arthur'u doğurdu, işte soylu şövalye, teyzen seni büyüledi. Evimde istediğin gibi rahatına bak. Bütün ev halkı seni seviyor.

(37) Tanrıçadır. Büyüsüyle Kral Arthur ve şövalyelerini etkilemek ister. Türlü kılıklarda görünebilir. Bir seferinde, bir cadı olarak görülmüş.

Ve namusum üzerine ant içiyorum Gavvain, ben seni, Tanrı'ya olan büyük inancından dolayı çok seviyorum."

Gavvain, bunu kabul etmedi. Ve asla onun evine gidemeyeceğini söyledi. Kucaklaştılar, öpüştiler ve birbirlerini Tanrı'ya emanet edip oracakta ayrıldılar. Gavvain atının üzerinde, yiğit bir tavırla Kral Arthur'un bulunduğu yere doğru son hızla gitti. Yeşiller içindeki şövalye de, canının istediği yere.

Gavvain, şimdi yeryüzünün kırlarında Gryngolet'i sürüyor. Yaşamdan istediğini almış bulunuyor. Çoğu kez evlerde konakladı; çoğu kez açık havada kaldı.

Birçok serüvene atıldı ve bunların çoğundan zafer kazanarak çıktı.

Bütün bu serüvenleri şimdi anlatmak istemiyorum.

Boynundan almış olduğu yara kapanmıştı. Ve ışıldayan kemerini bütün yol boyunca bir kuşak gibi taktı.

Bu kurdele, sol kolunun altında bir düğümle bitiyordu. Bu, ona kötülük yapmaması için verilmiş olan bir dersti. Başına hiçbir bela gelmeden, saraya vardı. Soylular, iyi Gavvain'in geldiğini duyunca, bu yurtlukta büyük bir neşe yarattılar. Bu dönüş, onlara olağanüstü bir şey gibi geldi.

Kral ve Kraliçe, Gavvain'i öptü; ondan sonra, her yiğit şövalye, Gavvain'in elini sıkmaya geldi ve ona gezisini sordu.

Şövalye de ballandıra ballandıra anlattı; kendisini denemek için yapılan her şeyi açıkladı.

Yeşil Kilise'deki serüveni, şövalyenin davranışını,

leydinin aşkını, en sonunda da kurdeleyi anlattı. Kendi suçundan dolayı boynundan aldığı yarayı onlara gösterdi. Bunları anlatırken çok acı çekiyordu. Üzüntüden inledi ve yarayı gösterirken utancından yüzünü kan bastı.

Şövalye, kurdeleyi krala verirken:

"Bakın, lordum," dedi; "Boynumda taşıdığım bu yara, suçun kanıtı. Gösterdiğim şey korkaklık ve hıstan almış olduğum kötülük ve ne yaptığımı bilmemenin belirtisi. Yalancılığın belirtisi. Yaşadığım sürece bunu hep yanımda taşımalıyım. Çünkü, hiç kimse kendi kötülüğünü bir kaza olmadan gizleyemez. Bir kez gömüldü mü, bir daha ayrılmaz."

Kral ve çevresindeki soylular şövalyeyi avuttular. Anlattığı öyküye kahkahalarla güldüler.

Ve Yuvarlak Masa'nın lordlarıyla leydileri şu noktada birleşti:

Oradaki bütün dost şövalyeler, Gavvain'in hatırı için, bundan soma parlak yeşil renkte bir kayış takacaklardı. Bu, Yuvarlak Masa'nın onuru olarak kabul edildi.

Ve bu romans kitabında anlatıldığı gibi, bu kayışı takacak her şövalye, saygı görecekti. İşte böylece Art-hur'un krallık günlerinde bir serüven yaşandı.

Dahası, Brutus'un kitapları da buna tanıklık eder.

Bundan soma, yiğit bir şövalye olan Brutus'un dönemi başlar. Ve, Troya'nın kuşatılmasının, kente yapılan saldırının sona erdiği zaman gelir.

Bu serüvenden önce, buna benzer birçokları da yaşanmıştır. Şimdi, başında, dikenlerden bir taç taşıyan Hazreti İsa, bizi mutluluğa kavuştursun. Âmin.

KİM KÖTÜ DÜŞÜNÜRSE, KENDİNE...